

DIDŽIOJI PIRAMIDĖ IR BIBLIJA

"Egipto žemės viduryje stovės aukuras Viešpačiui, o krašto pasienyje- paminklas Jam. Tai bus ženklas ir liudijimas apie Viešpatį Egipto krašte, nes jie šauksis Viešpaties pavoju iškilus. Jis siųs jiems gelbėtoją, kuris kovos ir išlaisvins juos" (Iz 19:19,20 [K.B.]).

SENIAI yra žinoma, kad Didžioji Piramidė savyje slepia daug mokslinių duomenų, bet ne visiems yra žinoma, kad apie šį senovinį paminklą yra užsimenama Biblijoje. Ir tik nedaugelis pripažįsta, kad to statinio simbolika patvirtina Biblijinį žmonių Išgelbėjimo Planą. Gali būti, kad dauguma, o gal net visos Egipto piramidės tarnavo kaip kapavietės, bet Didžiosios Piramidės įvairiausiai tyrinėjimai įrodė, kad ji jokių būdu nebuvo pritaikyta tam tikslui. Nors buvo pastatyta žmonių rankomis, bet ji, kaip ir Biblija, yra kilusi iš Dievo ir turi tarnauti kaip Tiesos paliudijimas apie Dievo begalinę išmintį, teisingumą, meilę ir jėgą.

Kuo gilesnės yra mūsų žinios apie Išgelbėjimo Planą, tuo labiau imame vertinti Didžiąją Piramidę. Mums nuostabą kelia didžiuliai statinio gabaritai, jos konstrukcijos tobulumas, archaiškumas (senoviškumas), tvirtumas (išliekamumas), o taip pat joje užkoduoti moksliniai duomenys. Tai mus skatina garbinti Dievą. Kai tyrinėjame šį statinį, tai negalime atsistebėti, kaip Didysis Architektas sugebėjo keletos paprastų koridorių ir kambarių pagalba parodyti visą Savo garbingą Amžių Planą, ne tik Savo išmintį, bet ir Plano išsipildymo laikotarpius.

BIBLIJOJE UŽSIMENAMA APIE PIRAMIDĖS STATYBĄ

Biblijos simboliniuose aprašymuose užsimenama apie Piramidės konstrukciją, parodant mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus išaukštinimą. Pats Jėzus užsiminė apie šią puikią simboliką, kai kreipėsi į Izraelio vadovus šiais žodžiais: "Ar niekad neskaitėte Raštuose: Akmuo, kurį atmetė statytojai, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta ir nuostabu mūsų akyse" (Mt 21:42[A.J.2]). Nors kiekvienas stambus statinys turi savo kertinį akmenį, Jėzaus kalbos simbolika gali priklausyti tik Piramidei, tik šio tipo statinyje randame vienintelį ir išskirtinį kertinį akmenį, tai yra, Piramidės viršūnę - Galvą. Pagal geometrijos apibrėžimą piramidė, tai taisyklinga stačiakampė pagrindo plokštuma ir keturi plokšti trikampiai, kurių viršūnės jungiasi tiksliai virš pagrindo plokštumos centro. Susijungimo taškas yra aukštai, "kertiniame akmenyje" - "Galvoje". Aiškiai matome tikslą, Biblijinį Jėzaus Kristaus palyginimą su piramidės "kertiniu akmeniu", nes Jėzuje yra apjungta visa dieviška, žmonių atpirkimo, žmonių gelbėjimo Plano dvasinė "Piramidė".

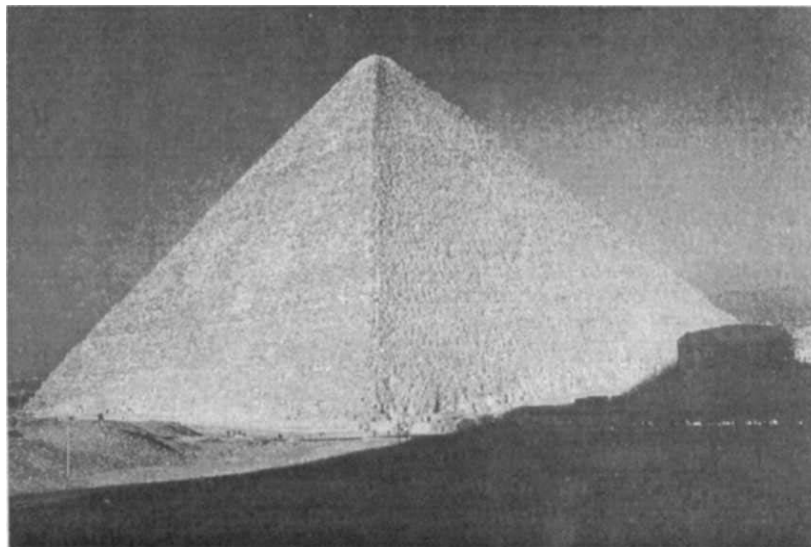
Apaštalas Povilas aiškina, kad tikintieji yra: "Dievo namiškiai, pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, kur pats Kristus Jėzus yra kertinis (jungiamasis) akmuo. Jame visas pastatas suleidžiamas auga į šventyklą Viešpatyje" (Ef 2:20,21 [A.J.2]).

Apaštalas Petras taip pat palyginimais kalbėjo apie mūsų Viešpatį, kaip apie "kertinį akmenį" (jungiamąjį), kaip apie "Galvą". Jėzus yra tas akmuo, kuris jūsų, statytojų, buvo atmetas, kuris tapo kertiniu akmeniu. Ir nė viename kitame nėra išgelbėjimo, nes po dangumi nėra tarp žmonių duoto kito vardo, kuriuo mes turėtume būti išgelbėti"(Apd 4:11, 12 [A.J.2]). "Prieidami prie Jo, gyvojo Akmens, žmonių, tiesa, atmesto, bet Dievo akyse išrinkto, brangaus, ir jūs patys kaip gyvi akmenys esate statomi į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigija aukoti dvasinėms aukoms, priimtinioms Dievui per Jėzų Kristų, nes Rašte pasakyta: "Štai Aš dedu Sionc akmenį, rinktinį, brangų kertinį akmenį; kas tiki Jį, nebus sugėdintas. Taigi jums, tikintiems, teks garbė, o netikintiems - tas akmuo, kurį statytojai atmetė, pavirto kertiniu akmeniu ir suklupimo akmeniu bei parpuolimo uola. Jie suklumpa, neklausydami Žodžio" i 1Im 2:4-8 [A.J.2]). Apaštalas žinojo, kad Dievas visų išgelbėjimo viltį sutelkė savo Mylimajame

Sūnuje, todėl viską paruošė taip, kad visi, kurie bus išgelbėti, būtų apjungti po viena simboline "Galva"- viršutiniu kertiniu akmeniu", ir lygiuotųsi viršutinio akmens linijų kryptimi, nes "nė viename kitame nėra išgelbėjimo", todėl tik Piramidė turi vienintelį kertinį akmenį", kuris simbolizuoja Jėzų.

Apaštalas toliau paliudijo, kad tie, kurie nebus paklusnūs ir atmes Dievo Žodį, bus prakeikti, ir galiausiai atsidurs už išsigelbėjimo ribos, kadangi nenorėjo būti po tuo dangiškuoju "kertiniu akmeniu", nesudarė vientisos Piramidės su viršutiniu akmeniu, neišsiugdė tikėjimo Jėzumi, tuo vieninteliu vardu, duotu žmonėms po dangumi, per kurį gali būti išgelbėtais. Jie panašūs į senovės statytojus, apie kuriuos Dievo įkvėptas pranašas Dovydas užrašė: "Akmuo, kurį statytojai atmetė, virto kertiniu akmeniu" (Ps 118:22[A.J.]).

STATYTOJAI IR "KERTINIS AKMUO"

Kaip teigia istorija, senovės Egiptą buvo užvaldę taip vadinami Hiksos arba Karaliai -Ganytojai iš Rytų. Jie privertė gyventojus uždaryti stabmeldiškas šventyklas ir surinko egiptiečius Didžiosios Piramidės statybai. Egiptiečiai asmeniškai nebuvo suinteresuoti tuo darbu.

Pagal prof. Flinders Petrie - pripažintą autoritetą Egipto archeologijos srityje, akmenys, panaudoti visose svarbiausiose Didžiosios Piramidės dalyse, buvo tiksliai išpjauti (atskelti) akmens skaldyklose ir buvo paruošiami taip, kad tikėtų būtent konkrečiai vietai, ir tik po to gabenami į statybos aikštelę.

Statybos metu, kuri pagal graikų istoriką tęsėsi 30 metų, statybininkai aptiko vieną iš daugelio gulinčių akmenų, būtent tą "kertinį akmenį", kurio paskirtis tam tikrą laiką turėjo būti

nežinoma. Didžioji Piramidė buvo pirmuoju statiniu tokio tipo architektūroje, todėl statybininkai negalėjo žinoti užbaigto statinio išvaizdos. Galime įsivaizduoti, kokias mintis ar prielaidas sukėlė jų galvose šis akmuo, tačiau, nežinodami kur jį pritaikyti, statybininkai atmetė jį, kaip nereikalingą. Kaip teigė Apaštalas: " Tas akmuo, kurį statytojai atmetė, (vėliau) pavirto kertiniu akmeniu", o tuo tarpu buvo " suklupimo akmeniu, bei parpuolimo akmeniu" (1Pt 2:7,8[A.J.2]).

Matyt statybininkai nesuprato, kad tas ypatingos formos akmuo buvo statomo paminklo modelis, miniatiūra, turintis atitinkamus kampus, prie kurių turėjo būti pritaikomi kiti išoriniai akmenys. Kai statyba ėjo į pabaigą, jie labai nustebo pastebėję, kad, kaip tik šis akmuo, kuris buvo jų atmestas, kaip netinkamas, buvo vienintelis akmuo, kuris galėjo užbaigti -vainikuoti jų darbą!

Tuo būdu akmuo, statytojų nepriimtas ir atmestas, tapo kertiniu (užbaigiamuoju) akmeniu. Toks Dievo stebuklingas darbas mūsų akyse! Paralelė tarp Didžiosios Piramidės viršutinio akmens atmetimo ir pripažinimo ir Jėzaus Kristaus atmetimo ir būsimo Jo pripažinimo žydų tautoje yra akivaizdi. Dievo įkvėpti pranašai, Apaštalai ir pats Jėzus pasakė, kad tai, kas materialu, buvo tik dvasinių dalykų vaizdu.

DIDŽIOJI PIRAMIDĖ MINIMA BIBLIJOJE

Įsitikinę, kad piramidės formos statinys minimas Biblijoje, mes, savaime aišku, žvelgiame į Egiptą - piramidžių šalį. Meksikos, Babilonijos ir Asirijos taip vadinamos piramidės neatitinka išsamiam geometriniam apibrėžimui, nes jos paprastai buvo laiptuotos arba su terasomis, su aukurais viršuje, kur Saulės dievui buvo aukojamos aukos - žmonės.

Egipte yra 38 piramidės, iš kurių dauguma tapo griuvėsiais. Didžioji Piramidė mums yra įdomesnė už kitas piramides dėl jos didžiulių gabaritų, tobulesnio atlikimo, unikalių ir reikšmingų koridorių ir kambarių su ventiliacinių kanalų išdėstymu, o svarbiausiai, kad Šventasis Raštas padeda mums atpažinti ją, kaip Piramidę, statytą Dievo priežiūroje. Dievas savo Žodyje mus asmeniškai nukreipia, žinoma, tik simboline kalba, į Didžiąją Piramidę, kuris bus "ženklas ir liudijimas Galybių VIEŠPAČIUI... Egipto krašto viduryje" (Iz 19:19 [A.R.]).

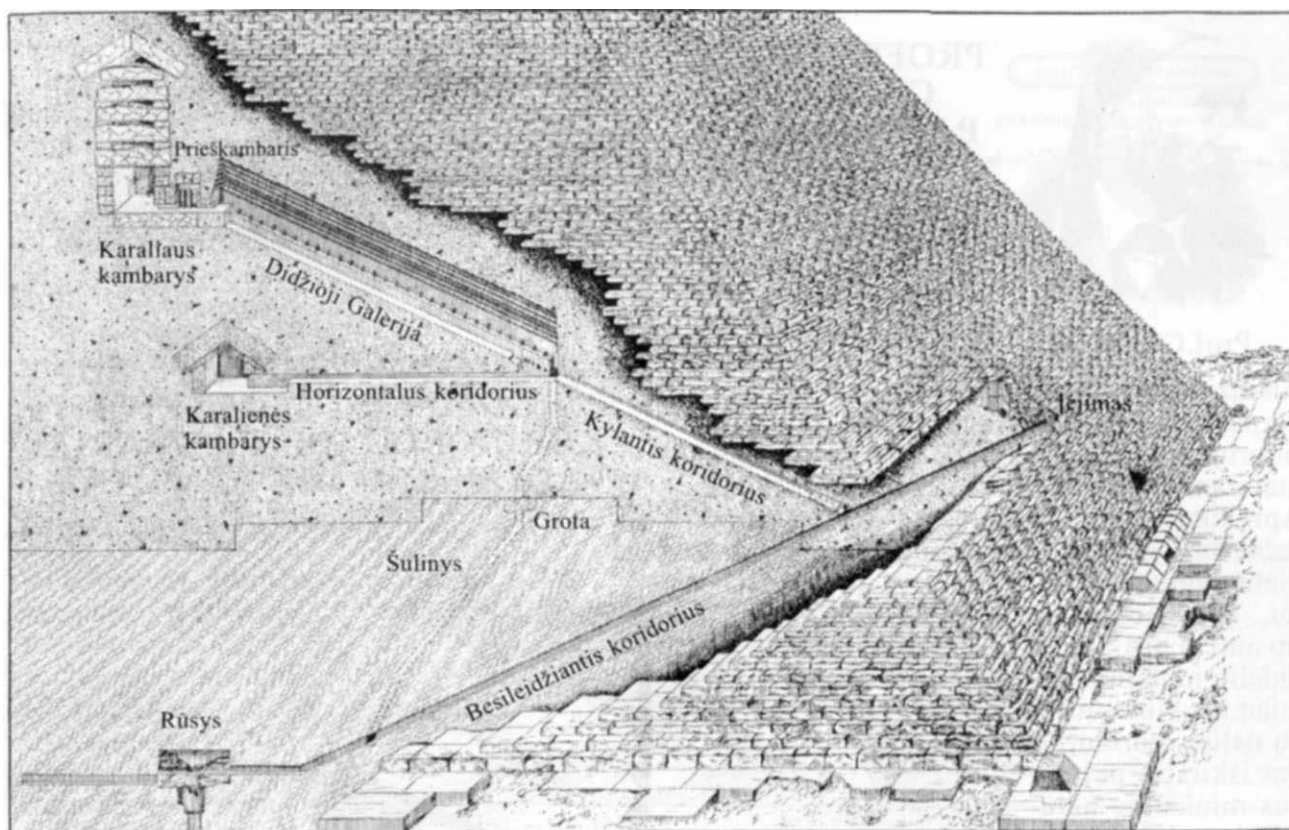
"Viešpats atsiliepė Jobui iš audros (sūkurio) ir tarė: Kur buvai, kai aš dėjau žemės pamatus? Atsakyk, jei supranti. Ar žinai, kas nustatė jos dydį, kas ją išmatavo? Ant ko pritvirtintas jos pamatas arba kas padėjo jos kertinį akmenį, kai kartu giedojo ryto žvaigždės ir šaukė iš džiaugsmo visi Dievo sūnūs" (Job 38:1,4-7[K.B.]). Šiose eilutėse yra užuomina apie "pamatus". Jeigu ištirsime Didžiosios Piramidės pagrindą, tai įsitikinsime, kad pagrindo keturių kampų akmenys buvo įleisti uoloje (tie akmenys buvo išlupti prieš daugelį amžių, o dabar matomi tik įdubimai uoloje). Jokia kita Egipto piramidė neturi tokių įdubimų pamate. Ta Biblijinę užuomina apie charakteringą bruožą tik Didžiosios Piramidės konstrukcijai, duoda mums pagrindą tikėtis, kad šioje Piramidėje rasime duomenų apie Dievo Planą, parodytą simboliais.

Jobo pranašystėje kalbama lyg apie Žemę, bet tokiu būdu užslėpta tikroji pranašystės reikšmė, lyginant ją su Didžiąja Piramide, nes Žemė neturi jokių pamatų, nei kampinių akmenų. Verti dėmesio daugelio atkaklių tyrinėtojų pastebėjimai, kurie atrado daug ryškių ir stebuklingų panašumų tarp Žemės ir Didžiosios Piramidės. Vienu žymių tyrinėtojų atstovu buvo Karališkasis Škotijos Astronomas prof. C.Piazzi Smith. Panašumai tarp Žemės ir Piramidės leidžia daryti prielaidą, kad Biblijos Autorius yra taip pat ir gamtos dėsnių Autorius ir Jis yra nusprendęs, kad mokslinės ir Biblijinės Tiesos būtų įamžintos Piramidėje - " Akmens Stebuklo" konstrukcijoje.

DIDŽIOSIOS PIRAMIDĖS KORIDORIŲ IR KAMBARIŲ CHARAKTERINGAS IŠDĖSTYMAS

Žinovų tarpe vyrauja nuomonė, kad Didžioji Piramidė buvo pirmoji, tikroji piramide, kuri buvo pastatyta. Tas faktas, kad jokioje kitoje piramidėje nėra viršutinio koridorių ir kambarių išdėstymo, įrodo, kad kitų piramidžių statytojai apie kylančiu koridorių ir kambarių išdėstymą viršutinėje šio puikaus statinio dalyje nežinojo, jie buvo atrasti atsitiktinai

Jeigu kam atrodytų keista, kad 3000 metų nebuvo žinomas įėjimas į kylantį koridorių, tai turėtų prisiminti, kad yra dar kita svarbi Didžiosios Piramidės sistemos dalis, tai Karalienės kambario ventiliacinė sistema, kuri buvo paslapyje 4000 metų. Apie ją buvo sužinota tik 1872 metais. Statytojai buvo palikę į tą kambarį ventiliacijos kanalus, kaip ir į Karaliaus kambarį, bet į Karalienės kambarį jų neprakalė iki galo, o užbaigė likus 13 cm iki vidinio sienos paviršiaus. Tyrinėjant pietinės sienos įtrūkimą Vaynman Dikson atsitiktinai pastebėjo šiuos ventiliacinius kanalus. Vienintelis statytojų motyvas, atliekant sunkų darbą, paliekant du, užaklintus kanalus, gali būti tik simbolika. Didžioji Piramidė, dėl savo ventiliacinių kanalų, išsiskiria iš kitų piramidžių, nes jokia kita kanalų orui neturi.

Šis trumpas aprašymas apie ilgai nežinomos, Didžiosios Piramidės viršutinės dalies koridorių ir kambarių bendros sistemos atradimą, skaitytoją supažindins su visa šio paminklo vidine sandara. Aprašoma, kad 820 m.c.metais Bagdado kalifas Al Mamunas su savo žmonėmis leidosi į kelionę po Egiptą. Jo tikslas buvo atrasti ir užgrobti turtus, kurie jo manymu buvo paslėpti L-gipto Didžiojoje Piramidėje. Tuo laiku dar visi keturi statinio šoniniai paviršiai buvo padengti gražiais, lygiais ir puošniais akmenimis (kurie beveik visi buvo nuplėšti, kai arabai statė namus ir mečetes). Atrodo, kad tuo laiku įėjimas į siaurą, besileidžiantį koridorių, buvo uždarytas akmeninėmis durimis, pasisukančiomis ant šoninių ašių, pakeliant jas į viršų.

Pirmame amžiuje prieš mūsų erą, geografas Strabo yra rašęs apie Piramidės duris: "Didesnioji (piramidė), iš vienos pusės nedideliame aukštyje turi akmenį, kurį galima pakelti, o tada atsiveria koridorius, vedantis iki pat pamatų". Tokios konstrukcijos įrodymą galime rasti

iki šiol likusioje pietinėje akmens piramidėje Dashuro vietovėje, į kurią įėjimas pradžioje buvo uždarytas akmeninėmis durimis, pasisukančiomis ant šoninių ašių, lyg švytuoklė.

Al Mamuno ekspedicijos laiku tiksliai įėjimo į Didžiąją Piramidę vieta buvo nugrimzdusi užmarštin. Buvo išlikę tik neaiškūs pasakojimai, kad įėjimas yra kažin kur šiaurinėje Piramidės pusėje. Galime įsivaizduoti, kaip kruopščiai Al Mamunas ieškojo tų durų, bet, kadangi įėjimas į besileidžiantį koridorių yra beveik 18 m aukštyje nuo žemės, mūsų nestebina jo nesėkmė.

Atrodo Al Mamunas buvo pasiryžęs atrasti lobį, kuris, jo įsitikinimu, gulėjo kažkur tos didžiulės akmeninių blokų krūvos viduje, todėl iškalė įėjimą į šį statinį, įėjimą į Piramidę iškalė žemiau tikro įėjimo, pradėdamas kalti per vidurį tarp tikro įėjimo ir žemės. Kai Al Mamuno žmonės iškalė 36 m tunelį į vidų ir nerado jokių ieškomų lobių, jie buvo beveik visai praradę viltį. Tačiau vieną dieną išgirdo triukšmą, lyg kad kažkas, uždaros patalpos viduje, būtų nukritęs. Su nauja energija to triukšmo kryptimi pradėjo kalti tunelį ir netrukus įsibrovė į besileidžiantį koridorių, truputį žemiau tos vietos, kur šis jungiasi su kylančiu koridoriumi. Ten pamatė gulintį ant besileidžiančio koridoriaus grindų briaunuotą akmenį. Apžiūrėję lubas, pastebėjo angą, iš kur buvo iškritęs šis akmuo, sukėlęs triukšmą. Iškritęs akmuo buvo gerai priderintas prie besileidžiančio koridoriaus lubų, tuo būdu jis jau nuo seno kruopščiai dengė ir slėpė apatinę kylančio koridoriaus angą.

Senovės egiptiečiai, graikai ir romėnai, kurie ryžosi įeiti į žemą, besileidžiantį koridorių, visai neįtarė ir nežinojo, kad tam tikroje vietoje virš jų galvų buvo akmuo, kurį pakankamai lengvai galėjo išimti ir atidaryti praėjimą į puikią viršutinę koridorių ir kambarių sistemą. Jeigu ne Al Mamuno žmonių sukelti smūgiai, kalant tunelį tame akmens statinyje vakarų link, visai arti tos vietos, iš kur nuo vibracijos iškrito akmuo, tai Didžiosios Piramidės pagrindiniai koridoriai ir kambariai dar daug amžių būtų nežinomi ir būtų buvę paslėpti.

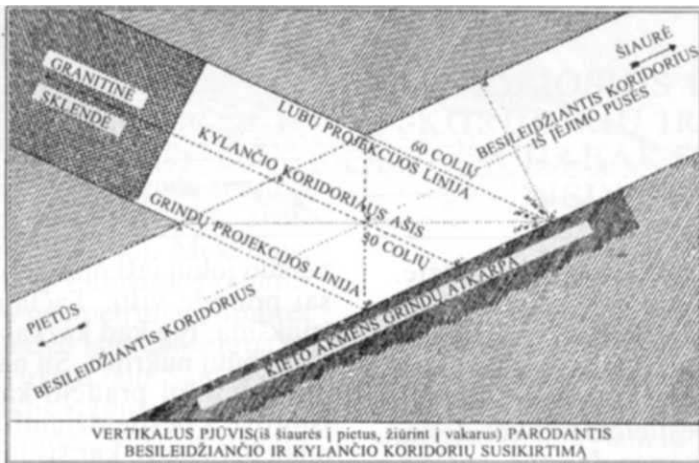
Manome, kad kylantis koridorius būtų atrastas tyrinėjimo būdu, o ne įsilaužiant, jeigu tam tikru laiku būtų įsitikinta, kad šis didingas akmens statinys yra aukštesnės nei žmogiškos išminties kūrinys, tuomet atvykę tyrinėtojai kruopščiai ištirtų kiekvieną prieinamą to statinio dalį.

PROFESORIAUS C.P.SMITH PASTEBĖJIMAI

Kai prof. C.P. Smyth, 1865 m. vykdė plačios apimties darbus, matuodamas Didžiosios Piramidės besileidžiantį koridorių, pastebėjo, kad grindų atkarpa, kuri yra čia pat, ties įėjimu į kylantį koridorių, yra neįprastai kieta, kurioje net plieniniai įrankiai palikdavo tik nežymius įbrėžimus. Apie likusios grindų dalies minkštumą parodo dabartinis jų apgailėtinas stovis, palyginus su kietu, lygiu paviršiumi, kuris po daugelio amžių turi tik nedidelių įdubimų. Žemiau tos kietos grindų dalies, koridorius yra iškirstas palyginus minkštoje natūralioje uoloje.

Be to prof. Smith pastebėjo, kad siūlės tarp akmenų kietoje dalyje yra įstrižos, o siūlės tarp kitų akmenų grindyse yra skersai koridoriaus.

Ta kieto akmens grindų atkarpa su savo įstrižomis siūlėmis besileidžiančiame koridoriuje yra ties įėjimu į kylantinį koridorių. Ši grindų dalis skiriasi nuo visų to paties koridoriaus grindų, todėl prof. Smyth padarė išvadą, jog, anksčiau ar vėliau, ši grindų atkarpa pasitarnautų kaip "rodyklė" į viršutinį įėjimą, net ir tada, jeigu maskuojantis įėjimą akmuo nebūtų nukritęs.

Tačiau Al Mamunas negalėjo įeiti naujai atrastu koridoriumi į viršų, nes tuojau už

to nukritusio akmens yra trys granitiniai blokai, kurie, priešingai iškritusiam kalkakmenio blokui, dengusiam juos, yra pleištinės formos ir niekada negalėtų iškristi. Šie akmenys ten yra ir dabar ir vadinami "granitine sklende". Ta "granitinė sklendė" yra taip tiksliai pritaikyta, jog Al Mamunas greitai įsitikino, kad jos pašalinimui prireiktų milžiniškos jėgos ir daug pastangų. Tačiau buvo pasiryžęs įsibrauti nurodyta kryptimi iš besileidžiančio koridoriaus į dar tuomet nežinomą Piramidės vidų. Nedvejodamas savo žmonėms įsakė iškalti minkštame kalkakmenyje granitinių blokų apėjimą. Galime įsivaizduoti tų žmonių viltį, kai, pasiekus viršutinį koridorių kopė slidžiu paviršiumi aukštyn, stropiai apieškodami tamsius, paslaptinius koridorius ir kambarius, paslėptus prieš 3000 metų senovės statytojų ir po tiek daug metų aplankytus pirmą kartą. Jie tvirtai tikėjo, kad šioje stebuklingoje vietoje turi būti paslėpti dideli turtai. Bet jų laukė didelis nusivylimas. Piramidės lobiai yra ne tokie, kurie galėtų vilioti brangenybių ieškotojus. Didžiojoje Piramidėje yra išminties ir žinių lobiai.

PIRAMIDĖS ŽINIOS NE HIEROGLIFAIS UŽRAŠYTOS-KORIDORIAI IR KAMBARIAI APREIŠKIA DIEVO PLANĄ

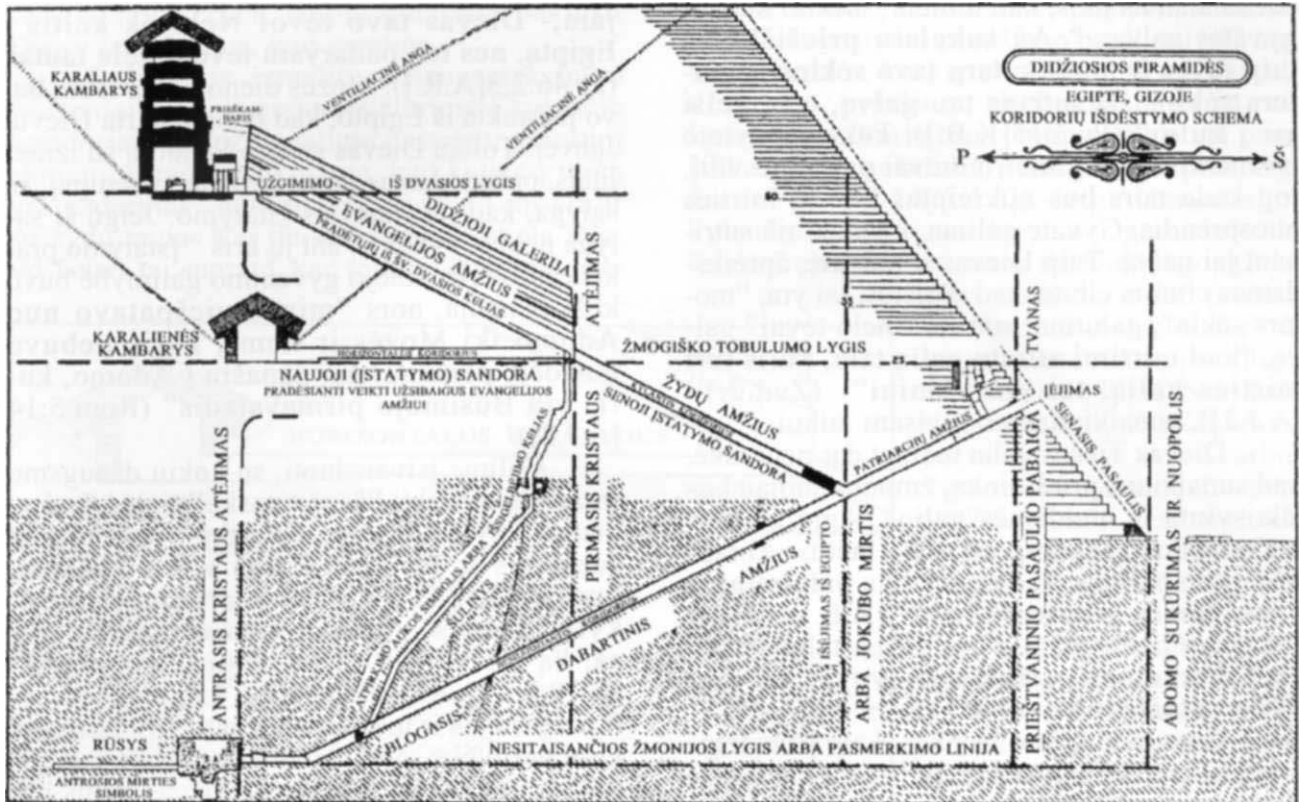
Kai išsižiūrime į Didžiosios Piramidės koridorius ir kambarius, iškyla klausimas: koku būdu per tai yra parodytas Dievo Planas? Ar Dievas savo ketinimą ant jos sienų hieroglifais išreiškė? Egiptas jau nuo seno yra žinomas kaip hieroglifų šalis. Jų randama šventyklose, kapavietėse, ant sfinksų ir obeliskų. Nebūtume labai nustebę, jei Didžiosios Piramidės vidinčio sienos būtų išraižytos tuo keistu raštu. Bet jo ten nerandame.

Pulk. Hovard Vyse

Yra tik keli ženkliniai ant keturių viršutinių (statybos tuštumų) "Konstrukcinių kambarių" sienų. Užrašus atrado 1838 m. pulkininkas Hovard Vyse, kai iškėlė praėjimą į tas žemas patalpas. Daugiau Piramidėje nerasta jokių senovinių užrašų. Ženkilai, apie kuriuos mini jau žinomas pulkininkas Vyse, yra prastai, neraštingai užrašyti. Jie visai nepanašūs į meistriškai įbrėžtus hieroglifus, kokių Egipte visur galima rasti. Jie paprasčiausiai yra "akmenskaldžių

ženklai" nerūpestingai užrašyti raudonais dažais, orietacijai akmenų klojikams. Tarp tų nesudėtingų ženklų yra dviejų karalių senoviniai herbaženkliai, tai Khufu ar Cheops'o ir Nu-shufu. Panašu, kad Nu-shufu buvo Cheopso brolis ir karaliavo kartu su juo ketvirtos dinastijos metu, kai buvo statoma Didžioji Piramidė. (Pastaba: Vėlesniais duomenimis, šie ženklai buvo padaryti jau po Al Mamuno įsilaužimo į Piramidę ir yra kažkieno sąmoninga klastotė v.p.)

Nėra jokių ženklų žemiausiame konstrukciniame kambaryje, kur patekti atrodo visada buvo įmanoma. Todėl šis "akmens paminklas" liudija apie Dievo numatytą Gelbėjimo Planą, išdėstytą Biblijoje, ir ne hieroglifais, bet matmenų ir kampų simboliais, o tai daug geresnis būdas, negu įbrėžiant ženklus nesvarbu kokioje sistemoje.

ŽMOGAUS NUPUOLIMĄ VAIZDUOJA BESILEIDŽIANTIS KORIDORIUS

Kaip palaipsniui Šventas Raštas parodo išgelbėjimo Plano kiekvieną svarbų bruožą, taip ir Didžioji Piramidė savotišku būdu tą teiginį patvirtina.

Pirmasis žmogus Adomas buvo sutvertas, kaip tobulas kūrinys, ir buvo apgyvendintas Edeno sode, kur džiaugėsi gyvenimu ir bendravimu su savo Kūrėju. Jis galėjo amžinai turėti tas malones, bet Dievas, turėdamas tam tikrą tikslą, specialiai jį išbandė paklusnumu. Išbandymo jis neišlaikė ir dėl to prarado viską, nes "per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį" ir, tuojau pat, nuo čia prasidėjo žmonių giminės nuopuolis į degradavimą ir mirtį, nes bausmė, paskirta Adamui, apėmė visus jo palikuonis, kaip ir Apaštalas aiškina: " Adome visi miršta" (Rom 5:12-19; I Kor 15:22 [A.J.2]).

Didžiosios-Piramidės besileidžiantis koridorius vaizduoja žmonijos nuopuolį žemyn, į galutinį sunaikinimą mirtyje. Tą simbolizuoja požeminis kambarys arba Rūsysis. Pradžioje Adamą galima įsivaizduoti Piramidės išorėje, stovintį ant kietos uolos, besidžiaugiantį aiškia dangaus šviesa. Bet tuoj po nusikaltimo jis įėjo į nuodėmės ir mirties naktį, kuri pavaizduota besileidžiančiu koridoriumi. Adomas mirė savo pasmerkimo dienos pabaigoje. Neturime

manyti, kad Adomo mirtis " tą dieną, kurią valgė vaisių" , yra 24 valandų diena (Pr 2:17), bet Biblijinę dieną. Pagal Bibliją, Adomas gyveno 930 metų. Jeigu norėtume sužinoti smulkiau apie Piramidėje pavaizduotą tūkstantmetinę Adomo nuteisimo "dieną", reikia skaityti "Great Pyramid Passages" 2 tomą. Adomo vaikai gimė degradacijoje, o negalėdami pasukti iš to kelio, neišvengiamai toliau ritasi žemyn.

Juo žemiau ritasi žmonija, tuo tamsesnis darosi jos kelias, kol pagaliau lieka taip mažai šviesos, kad žmonės negali net prisiminti apie laisvės švytėjimą, kuo pradžioje galėjo džiaugtis jų tėvas Adomas. Kada žmonija praeina pro besileidžiančio koridoriaus gale esantį išlinkimą, netenka net tos mažos dalelės šviesos ir tiesiog priversta eiti visiškoje tamsoje bei nukristi į simbolinę mirties Rūsį.

SANDORA, PATVIRTINTA PAŽADU

Dievas, paskelbęs mirties nuosprendį mūsų pirmiesiems tėvams, suteikė ir vilties , patikindamas juos, kad moters " sėkla" sutrins gyvatės galvą: " Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo sėklos ir moters sėklos. Ji sutrins tau galvą, o tu gelsi jai į kulnį" (Pr 3:15[K.B.]). Toks gundytojo pasmerkimas Adomui ir Jievai pažadino viltį, jog kada nors bus nukreiptas nuo jų mirties nuosprendis. Gyvatę galima užmušti tik sutrinant jai galvą. Taip Dievas ir numatė, apreikšdamas cituota eilute, kad Kristus, tai yra, "moters sėkla", galutinai sutrins "melo tėvui" galvą, "kad mirtimi atimtų galią tam, kuris turi mirties galią, tai yra velniui" (Žyd 2:14 [A.J.2]), sunaikindamas jį visam laikui.

Dievas Tiesos galia tuomet dar nepasakė, kad sunaikinus priešininką, žmonija tuojau bus išlaisvinta iš nuodėmės galios. Apie malonę nieko nebuvo sakoma net 2081 metus. Abraomas gavo pažadą, kad jame "bus palaimintos visos žemės giminės"(Pr 12:3[K.B.]). (Great Pyramid Passages 2 t. 244p.). Apaštalas patikino: "Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo palaikyta teisumu" (Rom 4:3[A.J.]).

Savo laiku gimė Izaokas, kaip pažadėtoji sėkla, tačiau Dievas jam neparodė savo malonės esant gyvam Abraomui. Pažadas buvo pakartotas Izaokui, o vėliau Jokūbui, bet ir jų gyvenimo laiku pasaulis nesulaukė palaiminimo. Tačiau Abraomas, Izaokas ir Jokūbas mirė tvirtai tikėdami, kad pažadas bus įvykdytas, kad visos tautos pasieks palaiminimus, kadangi Dievas jį patvirtino priesaika, o neturėdamas didesniu kuo prisiekti, prisiekė savimi, kaip skaitome: "Prisiečiau pačiu savimi, - tai VIEŠPATIES Žodis,- kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus, todėl Aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis taip gausingus, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus ir visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui"(Iš 22:16-18 [A.R.] Žyd 6:13-19 [A.J.2]). Taip pat Senieji Vertieji tikėjo ir mirusiųjų prikėlimu. "Tikėjimu Abraomas mėginamas aukojo Izaoką,...(Jis tai darė) galvodamas, kad Dievas gali prikelti net iš numirusių" (Žyd 11:17-21, 35, 39, 40[A.J.2]).

ĮSTATYMO AMŽIŲ SIMBOLIZUOJA AUKŠTYN KYLANTIS KORIDORIUS

Jokūbas, būdamas 130 metų amžiaus, nukeliavo į Egiptą, kur jo įpėdiniai tapo labai gausūs, taip, kaip Dievas jam buvo pranešęs: "Dievas, kalbėdamas Izraeliui nakties regėjime, jį pašaukė: "Jokūbai, Jokūbai!" Jis atsiliepė: "Aš čia!". "Aš esu Dievas - tarė jam,- Dievas tavo tėvo! Nebijok keltis į Egiptą, nes ten padarysiu tave didele tauta"

(Pr 46:2,3[A.R.]). Mozės dienomis ta tauta buvo pašaukta iš Egipto, kad būtų atskirta Dievui Jahvei. Toliau Dievas sudarė Sandorą su izraelitais, pažadėdamas jiems amžiną gyvenimą, su sąlyga, kad jie laikysis įstatymo. Jeigu ši sąlyga nebus įvykdyta, ant jų kris "įstatymo prakeikimas". Amžinojo gyvenimo galimybė buvo kažkas nauja, nors "mirtis viešpatavo nuo

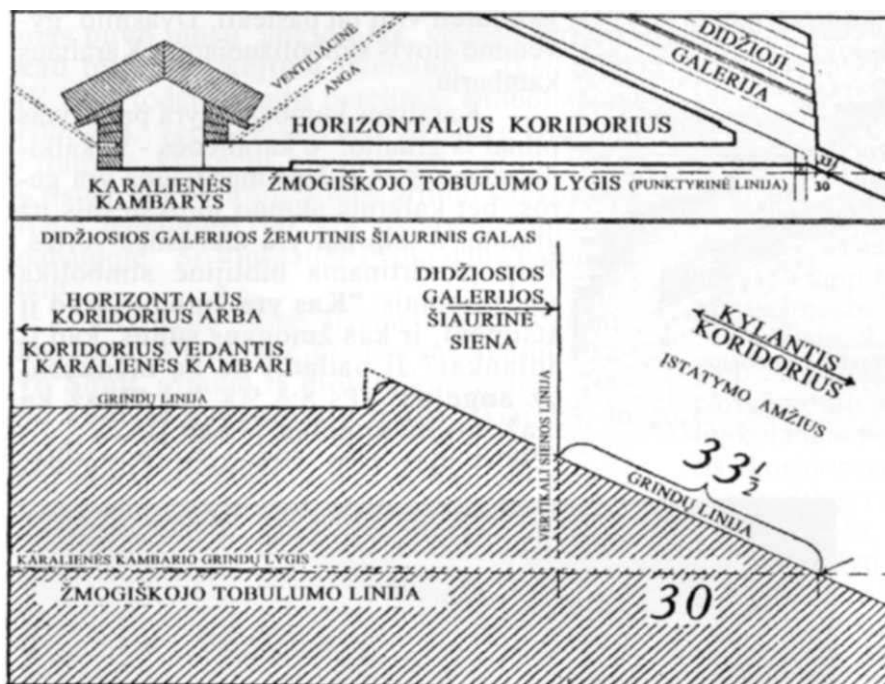
Adomo iki Mozės ir tiems, kurie nebuvo nusidėję peržengimu, panašiu į Adomo, kuris yra Būsimojo pirmavaizdis" (Rom 5:14 [A.J.2]).

Galime įsivaizduoti, su koku džiaugsmu izraelitai pritarė Mozės paskelbtiems įsakymams: "Mozė nuėjo, sušaukė visus tautos seniūnus ir perdavė jiems visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS buvo jam liepęs pasakyti. Žmonės, visi kaip vienas, atsakė: Visa, ką tik VIEŠPATS kalbėjo, darysime!" (Iš 19:7,8 [A.R.]). Jie tikėjosi, kad sugebės tapti paklusniais ir tokiu būdu gaus gyvenimą, bet visai nesuvokė savo netobulumo. Netrukus įsitikino, kad Dievo tobulas įstatymas jiems buvo per aukštas, ir dėl to buvo neįmanoma įvykdyti jo reikalavimų. Apaštalas aiškina: "Aš juk žinau, kad negyvena manyje, tai yra, mano kūniškajame aš, gera. Norėti gera, tiesa, įstengiu, bet padaryti - ne" (Rom 7:18[A.J.]). Taigi Dievo Įstatymas uždarė izraelitams kelią į gyvenimą.

Koku būdu Didžioji Piramidė patvirtina šią biblijinę mintį? Kaip besileidžiantis į Rūsį koridorius vaizduoja žmonių giminės nuopuolį į mirties stovį, taip aukštyn kylantis koridorius nurodo gyvenimo kelią. Kada žydų tauta išėjo iš Egipto, atsiskirdama nuo ano meto pasaulio, pirmoji gavo gyvenimo galimybę. Todėl kylantis koridorius vaizduoja žydų amžių.

Einant besileidžiančiu koridoriu, reikia labai žemai palenkti galvą ir pečius, nes tas koridorius yra tik 1,20 m aukščio. Jis yra tiek nuolaidus, kad eiti jo slidžiomis grindimis yra sunku ir pavojinga. Kas aplankė Didžiąją Piramidę, gali suprasti, jog besileidžiantis koridorius labai tiksliai vaizduoja žmoniją, tebedūsaujančią, slegiamą nuodėmės, ligų ir skausmo naštos, riedančią mirties link. Kada pasiekiame atsišakojimą į kylantį koridorių, įsitikiname, kad nebereikia pasilenkti, o galime atitiesti pavargusius pečius ir pakelti galvą. Šioje vietoje nebeverčiami žvelgti žemyn į mirties kelią. Galime atsitiesti ir pažvelgti aukštyn, į kylantį koridorių, kuris reiškia gyvenimo kelią, ir kartu su izraelitais išgyventi džiaugsmą, nes Dievas per Mozę su jais sudarė Įstatymo Sandorą. Povilo žodžiais: "Įsakymas,(buvo) žadąs nuvesti į gyvenimą" (Rom 7:10[A.J.]). Besileidžiančio koridoriaus kietų grindų atkarpa reiškia tvirtą žydų tautos nutarimą paklusti Dievo Įsakymams, kad gyventų.

Tačiau šis izraelitų džiaugsmas buvo trumpalaikis. Kai geriau įsižiūrime į kylančio koridoriaus pradžią, galime pastebėti granitinį akmenį, o tada įsitikiname, kad kelias į viršų yra uždarytas "granitine sklende". Taip yra ir su žydų tauta. Kai jie susidūrė su tobula Dievo Teise, tai suprato, kad tobulas įstatymas neleidžia jiems eiti šiuo keliu, kuris veda į gyvenimą. Labai iškalbingai prabyta "granitinė sklendė", ji uždaro įėjimą į kylantį koridorių. "Granitinė sklendė" reiškia tobulą Dievo įstatymą, kuris netobuliems žmonėms uždaro kelią į gyvenimą.

Prisimename, kaip Mozė savo laiku buvo kalne, o tauta pasidarė aukso veršį ir jį garbino, tuo sulaužydama vieną svarbiausių Dievo Teisės nurodymų: "Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, ir kas yra čia žemėje, ir kas yra vandenyse ir po žeme. Jiems Besilenksi ir jų negarbinsi, nes Aš VIEŠPATS tavo Dievas" (Iš 20:4,5[A.R.]). Dievas tada užsirūstinęs pagrasino sunaikinsias visą tautą, bet Mozė maldavo: "Dabar gi, jei tu tik atleistum jų nuodėmę..., bet jei ne, ištrink mane iš knygos, kurią parašei!" (Iš 32:30-32; Įst 9:14[A.R.]). Dievas Jahvė negalėjo priimti Mozės gyvybės aukos, nes Mozė buvo netobulas, tačiau aiškiai vaizdavo Jėzų Kristų, paaukojusį savo gyvybę už žydų tautą. Apaštalas aiškina: "Kristus mus (žydus) atpirko nuo Įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: 'Prakiktas kiekvienas, kuris kabo ant medžio' " (Gal 3:13 [A.J.2]).

Per Mozę Dievas davė Įstatymą ir tai buvo Dievo Įstatymo pradžia, o praėjus 1647 metams, Kristus, kurį simbolizavo Mozė, "išdildė mums priešingą skolos raštą su jo reikalavimais, kuris buvo mums (žydams) priešiškas, ir jį pašalino, prisegdamas prie kryžiaus" (Kol 2:14[A.J.2]). Jeigu išmatuosime kylančio koridoriaus ilgį nuo "granitinės sklendės" apatinės briaunos iki Didžiosios Galerijos pradžios, ir dar pridėsime "granitinės sklendės" ilgį, gausime sumą piramidiniais coliais, lygią žydų Įstatymo amžiui, skaičiuojamą metais. Toks yra svarbus "granitinės sklendės" - Dievo Teisės, kuri užsibaigė, kai Kristus tapo Įstatymo Sandoros pabaiga, simbolis tikintiesiems žydams.

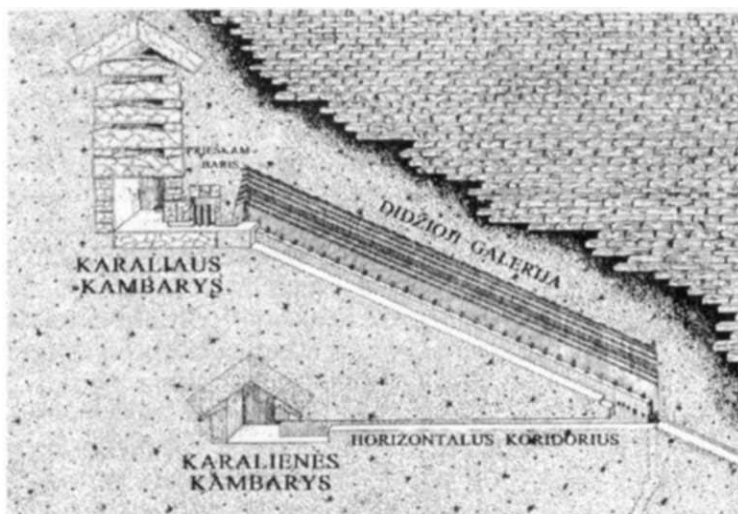
Matuojant šiuo matavimo būdu, riba tarp aukštyn kylančio koridoriaus ir Didžiosios Galerijos nurodo Kristaus mirties ir prikėlimo datą, tai yra, 33-ųjų metų pavasarį. Dauguma įvairių matavimų rodo, kad Didžiosios Galerijos šiaurinės sienos linija nurodo Kristaus mirties ir prisikėlimo datą, kada užsibaigė žydų Įstatymo amžius, o prasidėjo Evangelijos amžius. (Šie matmenys ir daug kitų yra pilnai išaiškinti knygoje Great Pyramid Passages 2 tomas).

Žydų tautai buvo leista gyventi, bet Dievas negalėjo toleruoti nuodėmės, todėl buvo įsteigtos kasmetinės suderinimo aukos. Tos aukos buvo būsimų, geresnių aukų atspindys ir simboliškai užtikrino žydų tautai Dievo malonės stovį, "kadangi Įstatymas turi tikrai būsimųjų gėrybių šešėlį" (Žyd 10:1[K.B.]).

KOKS BUVO ĮSTATYMO AMŽIAUS TIKSLAS?

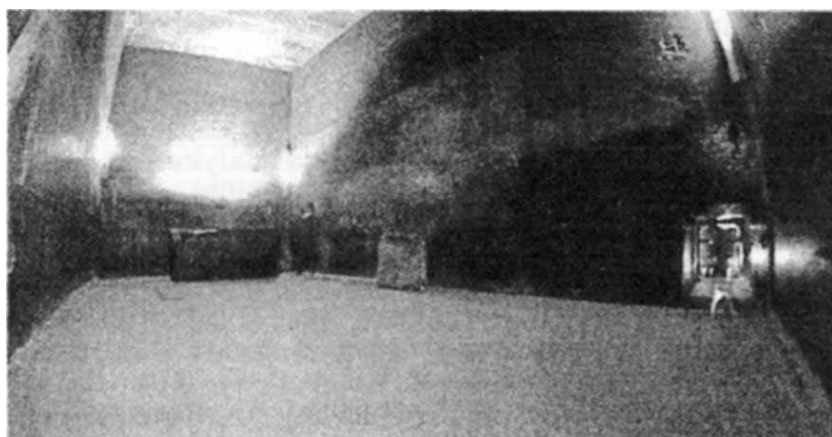
Jeigu niekas negalėjo pasiekti gyvenimo Įstatymo Sandoros pagalba dėl įgimtų kūno silpnybių, o "neįmanomas dalykas, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes" (Žyd 10:4[C.K.]), tai kodėl Dievas tiek daug amžių rūpinosi izraelitais?

Apaštalas trumpai nurodo vieną priežastį: "Įstatymas buvo mūsų (žydų) prižiūrėtojas (auklėtojas, ugdytojas, vadovas) iki Kristaus, kad būtume išteisinti tikėjimu" (Gal 3:24[A.J.2]). Žydų tauta Įstatymo amžiuje tik tradiciškai laikėsi Įstatymo reikalavimų, kurie jiems buvo vadovu ir ugdytoju, paruošdamas juos Mesijo atėjimui. Todėl ši tauta parodoma lyg kopianti kylančiu koridoriumi, nepaisant granitinės sklendės, nors iš tikrųjų sklendė neleido niekam įkopti į kylantį koridorių. Taip ir žydai negalėjo įvykdyti Dievo Teisės ir šiuo būdu pasiekti amžinąjį gyvenimą.

KARALIAUS IR KARALIENĖS KAMBARIAI SIMBOLIZUOJA GYVENIMĄ DVASIŠKAME IR ŽMOGIŠKAME STOVIUOSE

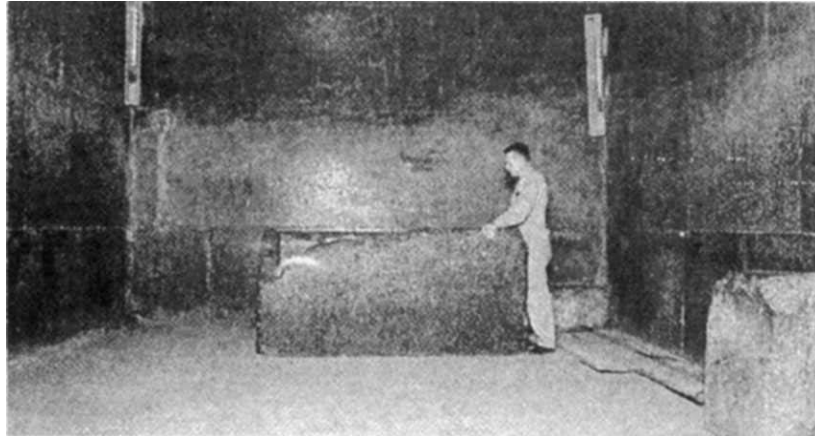
Geriau suprasime Didžiosios Piramidės koridorių tikrąją reikšmę, jeigu pradžioje atkreipsime dėmesį į šio statinio kambarių simbolinę reikšmę.

Jau sužinojome, kad Rūsio kambarys parodo mirties stovį, atitinkamai viršutiniai kambariai simbolizuoja gyvenimą. Žemiausias gyvybės laipsnis, kokį žmogus gali pasiekti ir išlaikyti, yra tobulas gyvenimas, kokį turėjo Adomas prieš nuopuolį. Šis žmogiškojo gyvenimo stovis pavaizduotas Karalienės kambariu. Aukščiausias gyvenimo stovis yra dvasinis - Dieviškoje

prigimtyje. Tik tam tikrom sąlygom ir padedant Dievui žmogus gali turėti viltį tai pasiekti. Dvasinio gyvenimo stovis simbolizuojamas Karaliaus kambariu.

Karaliaus kambarys yra pastatytas; iš pilnai iš granito, o karalienės - iš kalkinio akmens. Abi šios medžiagos yra geros, bet kalkinis akmuo minkštesnis už granitą, o taip pat yra mažesnės vertės. Taip patvirtinama biblijinė simbolika apie prigimtį: "Kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ir kas žmogaus sūnus, kad jį aplankai? Jį padarei ne ką menkesnį už angelus" (Ps 8:4,5[K.B]) "Maž ką mažesnį už angelus"[J.Skv.]].

Skirtumas tarp viršutinių Piramidės kambarių ir Rūsio yra tas, kad viršuje yra ventiliaciniai kanalai, o Rūsyje jų nėra. Gyvenimui yra būtinas oras, o Karaliaus ir Karalienės kambariuose yra įrengta ventiliacija, todėl šios patalpos simbolizuoja gyvenimo stovį. Granitiniame kambaryje ventiliacijos kanalai buvo atviri visada, tačiau Karalienės kambario ventiliaciniai kanalai buvo iš vidaus nepastebimi. Tuo Didžiosios Piramidės simbolika moko, kaip ir Biblija, kad Dievo dvasinis gyvenimas yra nuo amžių, o žmogiškos prigimties gyvenimas ne nuo amžių. Karalienės kambarys turėjo ventiliacinius kanalus, bet gyventi galima tik tada, kai jie atidengti. Šią simboliką parodoma, kad Dievas numatė ir žmogiškos prigimties amžiną gyvenimą, bet tik tada, kai tam ateis laikas. (Svarbu yra tai, kad Karalienės kambario oro kanalai buvo atrasti ir pramušti 1872 metais, tai yra tiksliai po 6000 metų nuo Adomo sukūrimo).

PIRMASIS KRISTAUS ATĖJIMAS

Apaštalas Povilas aiškina, kad "įstatymas buvo mūsų auklėtojas, vedęs į Kristų, kad būtume tikėjimu išteisinti" (Gal 3:24 [K.B.]), todėl kylantis praėjimas simbolizuoja Įstatymą, vedusį žydus prie Kristaus. Didžioji Piramidė kylančiu koridoriumi nurodo, kad Kristus yra pasiruošęs juos priimti šio koridoriaus pabaigoje, tai yra, Įstatymo amžiaus pabaigoje. Si Viešpaties Plano dalis parodyta taip:

Šventasis Raštas aiškiai moko: "Kai laikas buvo pilnai suėjęs, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moteriškės", kuris "tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų" (Gal 4:4; Jn 1:14[A.J.]). Jis nebuvo kilęs iš puolusios žmonių rasės, slystančios žemyn besileidžiančiu Didžiosios Piramidės koridoriumi. Jis gimė Karalienės kambario grindų lygyje, tai yra, žmogiško tobulumo lygyje. Jėzus buvo "šventas, be nuodėmės, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių" (Žyd 7:26[A.J.]).

Karalienės kambarys simbolizuoja tobulą žmogišką gyvenimą. Karalienės kambario grindų lygį geometriškai pratęsus į šiaurės pusę, pasiekiame kylančio koridoriaus grindis ir nuo to taško iki kylančio koridoriaus galo gauname 33,5 pir. col. atkarpą. Tuo patvirtinama dar viena Biblijos Tiesa, kad "Dievas atsiuntė savo Sūnų,... Įstatymui pajungtą, kad Jis išpirktų tuos, kurie

buvo Įstatymui pajungti", nes Didžiosios Piramidės kylantis koridorius simbolizuoja Įstatymą (Gal 4:4 [A.J.]).

Didžioji Piramidė nurodo ir laiką, išreikštą piramidiniais coliais. 33,5 pir. col. nurodo, kad mūsų Viešpats 33,5 metų gyveno žemėje, pagal Įstatymo Sandorą. Žinome, kad Jo tėvai vykdė Įstatymą, nes įnešė kūdikį Jėzų į Šventyklą Jeruzalėje, "kad pasielgtų (su Juo), kaip Įstatymas reikalauja". Ir Jėzus tą patvirtino, sakydamas: "Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti" (Lk 2:27; Mt 5:17 [Č.K.]). Iš to matome, kad Jėzus buvo pasiruošęs priimti izraelitus jų amžiaus (dispensacijos) pabaigoje, bet jie Jo nepripažino, kaip skaitome: "Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė" (Jn 1:11[Č.K.]).

Sulaukęs trisdešimties metų amžiaus, Jėzus buvo pakrikštytas Jordano upėje. Panardinimas vandenyje reiškė Jo pasišventimą iki mirties Dievo Tėvo tarnystei, o pakėlimas iš vandens reiškė prisikėlimą gyvenimui. Jonas Krikštytojas paliudijo, kad matė Šventąją Dvasią, nužengiančią ant Jėzaus balandžio pavidalu ir girdėjo balsą iš dangaus, sakantį: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš pamėgau" (Mt 3:17[A.J.]).

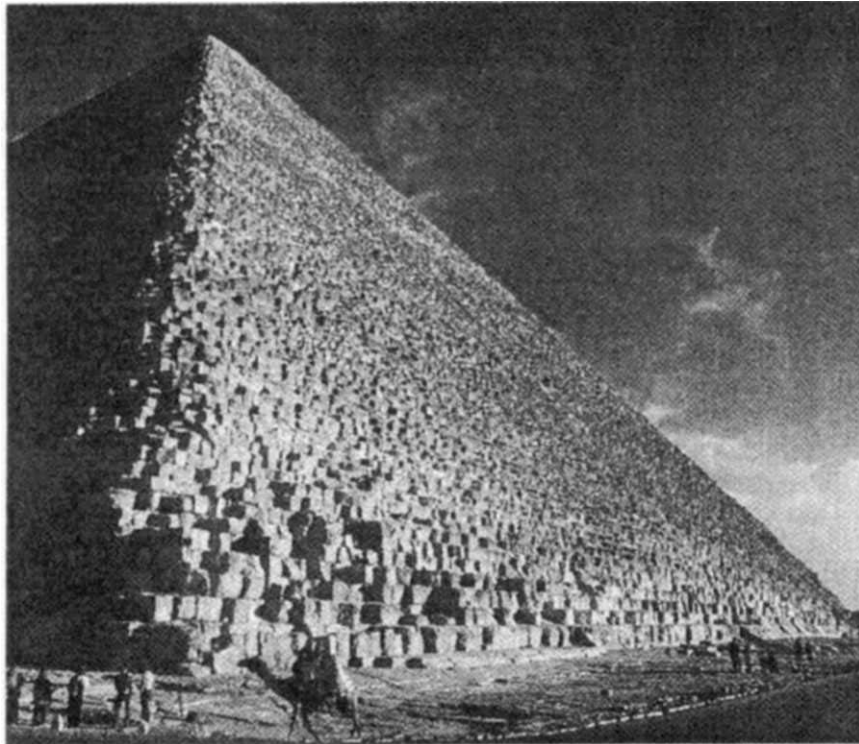
Jėzus visada buvo Dievo Sūnus, bet nuo to momento Jis tapo Jo Sūnumi gilesne reikšme, nes buvo pradėtas prigimčiai, kurią turi Dangiškasis Tėvas. "Nes kaip Tėvas turi gyvybę savyje, taip ir Sūnui jis davė turėti gyvybę savyje" (Jn 5:26[A.J.]). Laike 3,5 metų, nuo krikšto Jordano upėje ir Šventosios Dvasios patepimo, Kristus, kaip Naujasis Kūrinys, pradėjo aukoti savo žmogišką gyvybę. Savo auką užbaigė ant Golgotos kalno. Trečioje dienoje po nukryžiovimo buvo "gyvas padarytas dvasia" (IPet 3:18[A.J.]), ne kaip Jėzus, o kaip Kristus - garbinga Dieviškos prigimties esybė.

Visus 3,5 metų mūsų Viešpats gyveno kaip izraelitas, pavaldus Įstatymui, o tai yra parodyta tuo pačiu skaičiumi piramidinių colių kylančio koridoriaus pabaigoje. Nes kylantis koridorius simbolizuoja Įstatymo amžių. Jėzaus 30 gyvenimo metų, kaip tobulo, nekalto, nesutepto, atskirto nuo nusidėjėlių žmogaus, parodyti geometriškai, trikampio pagrindu, kuris yra 30 pir. col., ir sutampa su Karalienės kambario grindų linija, kuri simbolizuoja žmogišką tobulumą. Šio menamo trikampio įstrižainė eina kylančio koridoriaus grindimis ir turi 33,5 pir. col. ilgį, nurodantį Jėzaus gyvenimo trukmę.

PAŽADO ABRAOMUI PALIKUONIS

Dabar kyla klausimas, kokį tikslą Dievas turėjo, vedamas izraelitus prie Kristaus. Laiške tikintiesiems Apaštalas aiškina: "Pažadai buvo Abraomui ir jo palikuoniui. Nesako daugiskaita: "ir palikuonims", bet vienaskaita: "ir tavo palikuoniui" , tai yra Kristui" (Gal 3:16[A.J.2]). Nors Izaokas ir buvo Pažado Palikuonis, kadangi pasakyta: "Iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys"(Pr 21:12-[K.B.]), tačiau pats Izaokas nebuvo tuo Pažado Palikuonimi, tebuvo tik Didžiojo, Dvasinio Dievo Palikuonio Kristaus vaizdu, per Kurį bus palaimintas pasaulis.

Iš to seka: Jeigu Kristus buvo tuo Dvasiniu Palikuonimi, tai kodėl vien tik žydai, vienintelė tauta, buvo vedami prie Jo? Dievo pažadas su priesaika taip sako: "Tavyje bus palaimintos visos žemės giminės" (Pr 12:3 [K.B.]). Apaštalo Povilo laiške skaitome lyg prieštaraujančią mintį apie pagonis: "Anuomet buvote be Kristaus, atskirti nuo Izraelio bendruomenės ir svetimi pažadą įkūnijančioms Sandoroms, neturintys vilties ir be Dievo pasaulyje" (Ef 2:12[A.J.2]).

Tačiau toliau Apaštalas aiškina, kodėl Dievas skirtingai vertino izraelitus ir pagonis, rašydamas: "O jei priklausote Kristui, tai esate Abraomo palikuonys, pagal pažadą -paveldėtojai" (Gal 3:29 [A.J.2]). Sunkiai suvokiamos Apaštalo mintys, tik ką aiškino, kad Palikuonis yra vienaskaita, tai yra, Kristus, o štai vėl rašo apie priklausančius Kristui, tai yra, Bažnyčią, kurie tapo Abraomo palikuonys pagal pažadą.

Dar kitame laiške Apaštalas aiškina žmogaus kūno pavyzdžiu: "Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, o visi to vieno kūno nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus" 1 Kor 12:12 [K.B.]). Iš to suprantame pagrindinį Dievo tikslą, kad kiekvienas asmeniškai galėtų tapti Didžiojo Abraomo Palikuonio dalimi, kurio "Galva" yra Kristus. Todėl Dievas vedė izraelitus per pavaldumą Įstatymui, o per Įstatymą, kaip auklėtoją, vedė prie Kristaus.

Kiekvienas Didžiojo Palikuonio narys, taip pat, kaip ir Jo "Galva", turi tapti dvasine esybe. Todėl, įtikėjusiems, ar tai žydams, ar pagonims, Apaštalas Jonas rašė: "Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė teisę tapti Dievo vaikais - tiems, kurie tiki Jo vardą" (Jn 1:12 [A.J.2]). Lygiai taip, kaip Kristus yra Dievo Sūnus, taip ir tie, kurie tiki Juo, yra vadinami Jo broliais arba Dangiškojo Tėvo sūnumis. "Dėl tos priežasties Jis nesigėdija vadinti juos broliais, sakydamas: 'Aš paskelbsiu Tavo vardą savo broliams, susirinkimo vidury tau giedosiu gyrių' " (Žyd 2:11,

12 [A.J.2]). Ištikimi izraelitai, sekdami Jėzaus pavyzdžiu, pašventė savo kūnus gyvai aukai, tada Dievas juos patepė jų prigimties pakeitimui. Apaštalas patarė: "Raginu jus, broliai, Dievo gailėstingumu atnašauti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkamą auką"! Rom 12:1[A.J.2]). "Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje? Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad, kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą" (Rom 6:3-4[Č.K.]). Prigimties pasikeitimas kaip tik ir prasideda nuo šio momento, kurį Apaštalas apibūdina taip: "Kurie ne iš kraujo ir ne iš kūno norų, ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo užgimę (pradėti)"(Jn 1:13[Č.K.]). Palyginimui: "Savo paties valia Jis pagimdė (pradėjo) mus tiesos žodžiu, kad mes būtume tam tikri Jo kūninių pirmuonys" (Jok 1:18[A.J.]). Nes, "kas gimė (buvo

pradėtas) iš kūno, yra kūnas, o kas gimė (buvo pradėtas) iš Dvasios, yra dvasia" (Jn 3:1-8[Č.K.]). (Vert. pastaba: Evangelijų vertimuose vartoti žodį "užgimti" neleidžia graikų kalbos gramatikos taisyklės. Dievas juos, visais tais atvejais ne pagimdė, o pradėjo naujai prigimčiai).

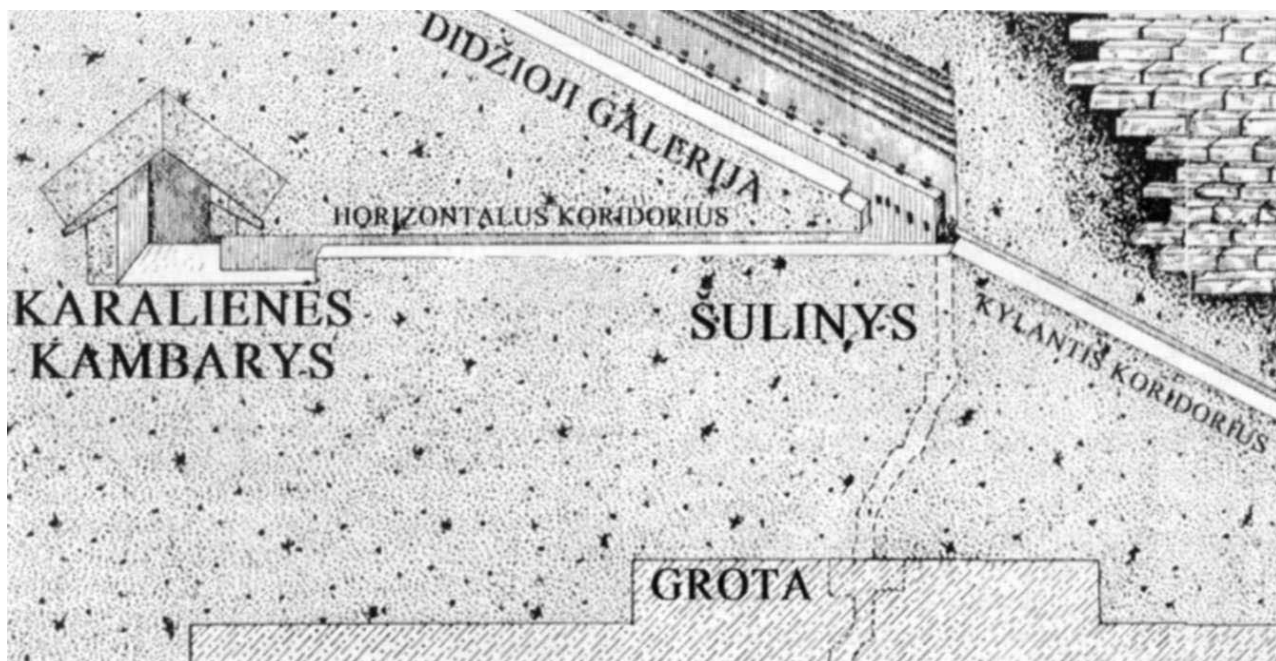
Atrodo, buvo galima tikėtis, jog žydai, kurių pečius slėgė sunkus Įstatymo jungas, nes veltui stengėsi pasiekti gyvenimą, pasitikės Jėzumi ir priims jų amžiaus pabaigoje Jo ištiestos rankos pagalbą, ir išgirs Jo kvietimą: "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir nešate sunkias naštas, ir Aš jus atgaivinsiu" (Mt 11:28[A.J.2]). Tačiau skaitome visai priešingą paaiškinimą: "Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė" (Jn 1:11[Č.K.]). Tautos religiniai vadai laikė save teisiais, kadangi paprastas ir aiškus Šventojo Rašto mokslas, kurį skelbė Jėzus, nuvertino jų tradicijas, o dauguma jų negalėjo suprasti ramaus, kuklaus nazaretiečio ir pripažinti Jį, esant Dievo Pateptuoju.

Iš visos tautos tik nedaugelis įtikėjo ir tapo Viešpaties pasekėjais, o įtikėjusių skaičius buvo daug mažesnis, negu buvo Dievo iš anksto numatytas. Ar tai galėtų reikšti, kad Kristus - Abraomo Palikuonis galėtų būti sumažintas skaičiumi? Visai ne. Šventasis Raštas praneša, kad "Dievas pirmą kartą aplankė pagonis, kad išsirinktų iš jų savo vardui žmones" (Apd 15:14[K.B.]). Pirmiausiai Dievas išrinko ištikimuosius iš žydų tautos. O koku būdu Dievas galėjo parodyti malonę pagonims, jeigu jie, neturėdami (statymo, negalėjo būti to Įstatymo lyg "auklėtojo"(Gal 3:24) vedami prie Kristaus?

Šventame Rašte nurodyta, kad iš tikrųjų nėra jokio skirtumo tarp žydų ir pagonių. "Ar mes (žydai) turime pirmenybę? Visai ne. Juk jau įrodėme, kad ir žydai, ir pagonys -visi yra nuodėmės pavergti...Nėra jokio skirtumo, nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės" (Rom 3:9-23[Č.K.]). Didžioji Piramidė patvirtina tą Tiesą. Žydai yra tik simboliškai parodyti lyg būtų kopiantys kylančiu koridoriumi, bet iš tikrųjų taip nėra, nes granitini sklendė, kuri simbolizuoja tobulą Dievo Įstatymą, uždaro tą kelią visiems.

(Didžiosios Piramidės lankytojai, kad patektų į kylantį koridorių, pasinaudoja Al Malinino iškalto apėjimu šalia granitinės sklendės. Tačiau mes žinome, kad Al Mamunas buvo "vagis ir plėšikas". "įlipantis per kitur" (Jn 10:1). Jeigu surinktume jo išmestus akmenis ir jais užmūrytume jo išlaužtą apėjimą, tai granitinė sklendė visai ir visiems uždaro galimybę kopti kylančiu koridoriumi į visus aukštutinius kambarius. Vienintelis kelias į viršutinę Didžiosios Piramidės dalį yra per taip vadinamąjį "šulinį", o tai labai svarbu, nes taip atrodė senovinės piramidės vidus su jos simbolika).

Kad žydai galėtų tapti Didžiojo Paveldėtojo nariais reikėjo, kad Kristus mirtų ant kryžiaus, kaip aiškina Apaštalas Povilas: "Kristus mus atpirko iš Įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: "Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio" " (Gal 3:13[Č.K.]).

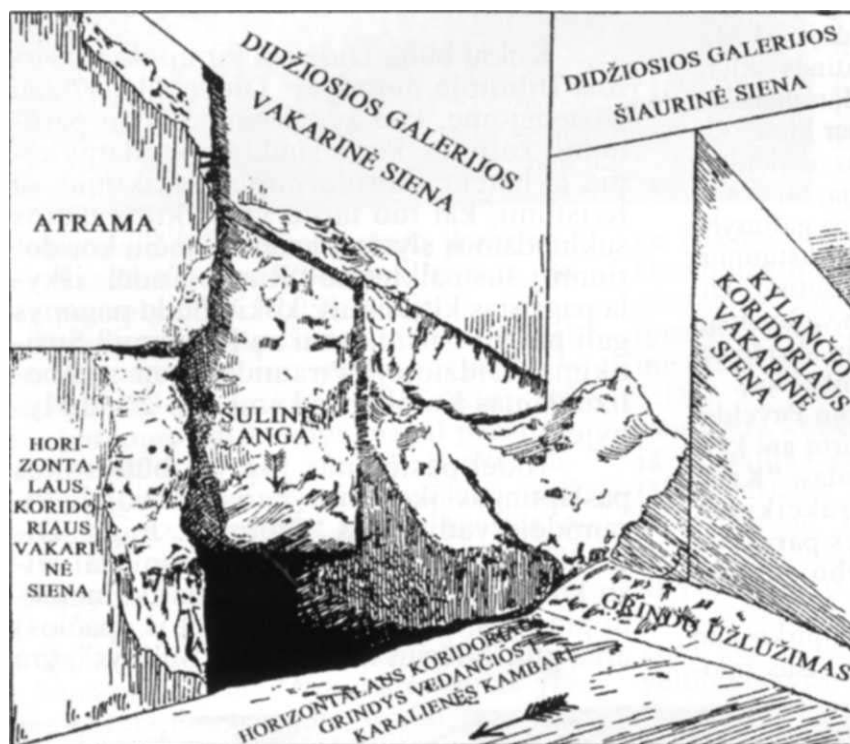
Jėzaus mirtis ne vien žydus atpirko nuo Įstatymo prakeikimo, bet taip pat ir visus žmones nuo pradinio pasmerkimo mirčiai, nes reikėjo, "kad Dievo malone jis patirtų mirtį už kiekvieną" (Žyd 2:9[A.J.]). Tik todėl kai kurie iš kitų tautų galėjo tapti "Kristaus Kūno" nariais. Apaštalo Darbų 15-tame skyriuje pasakojama, "kaip pirmą kartą Dievas teikėsi paimiti tautą iš pagonių savo vardui" (Apd 15:14[A.J.2]). Dievas pirmą kartą aplankė pagonis, teikdamas tokią malonę lygiai po 2081 metų nuo duoto pažado Abraomui (Great Pyramid Passages, 2 tomas, 244p.).

ATPIRKIMO AUKA SIMBOLIŠKAI PARODYTA "ŠULINIU"

Kokiu būdu Didžioji Piramidė patvirtina Biblijoje nurodytą Dievo Planą? Jau pastebėjome, kad žydai simboliškai parodomi kaip tie, kurie sunkiai vargdami kopia kylančiu koridoriais susitikimui su Kristumi, kai tuo tarpu visos kitos tautos suklupdamos slysta besileidžiančiu koridoriais į susinaikinimo "Rūsį". Todėl iškyla pagrindinis klausimas: kokiu būdu pagonys gali pakilti susitikimui su Kristumi? Susitikimas Didžiojoje Piramidėje yra simbolizuojamas Karalienės kambario grindų lygyje.

Todėl pastebime, jog yra būtinas tas paslaptinis įkopimas, kuris Didžiojoje Piramidėje vadinamas "Šuliniu". Jeigu Didžioji Piramidė neturėtų "Šulinio", tai visų koridorių ir kambarių simbolika netektų prasmės. Šis aukštas(žiūrint iš apačios) arba gilus(žiūrint iš viršaus) "Šulinys", yra visos Didžiosios Piramidės simbolikos "Raktu", kuriuo išaiškinama nežinoma šio statinio reikšmė ir paskirtis.

Kristus pasakė: "Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jei kviečio grūdas neįkranta į žemę ir nenumiršta, jis pasilieka vienas; bet jei jis numiršta, neša daug vaisiaus" (Jn 12:24 [A.J.2]). Jeigu Jėzus nebūtų numiręs, tai liktų vienas žmogiško gyvenimo lygyje. Bet Jis tapo žmogumi būtent dėl to, kad paaukotų save, savo kūną ir gyvybę už pasaulio žmonių gyvybes, kad visi, tiek žydai, tiek pagonys būtų atpirkti nuo žmonių slegiančio Adomo pasmerkimo ir gautų galimybę gyventi.

Simbolinėje Didžiosios Piramidės kalboje, Jėzus Kristus nužengė žemyn, žemiau Karalienės kambario lygio - į mirties stovį - "Šulinio grotą", tačiau, kaip "nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių", negalėjo ten likti (Žyd 7:26[A.J.2]). Todėl Dievas nutraukė mirties saitų, pažadindamas iš mirties stovio savo Mylimąjį Sūnų. Pažadino Jį ne žmogumi, bet garbinga dvasine esybe, Dieviškos prigimties. Tai reiškia, kad Jis dabar simbolizuojamas ne Karalienės kambario lygiu, o žymiai aukštesniu - Karaliaus kambario lygiu, kaip ir Apaštalas Petras aiškina: "Nes ir Kristus kartą numirė už mūsų nuodėmės, Teisusis už neteisiuosius, kad Jis mus atvestų pas Dievą, būdamas, tiesa, numarintas kūnu, bet gyvas padarytas dvasia" (IPet 3:18[A.J.]). Todėl "Šulinys" simbolizuoja Jėzaus Kristaus ir mirtį, ir prikėlimą. "Šulinio" atsivėrimas jo viršuje duoda mintį apie mirties saitų nutraukimą.

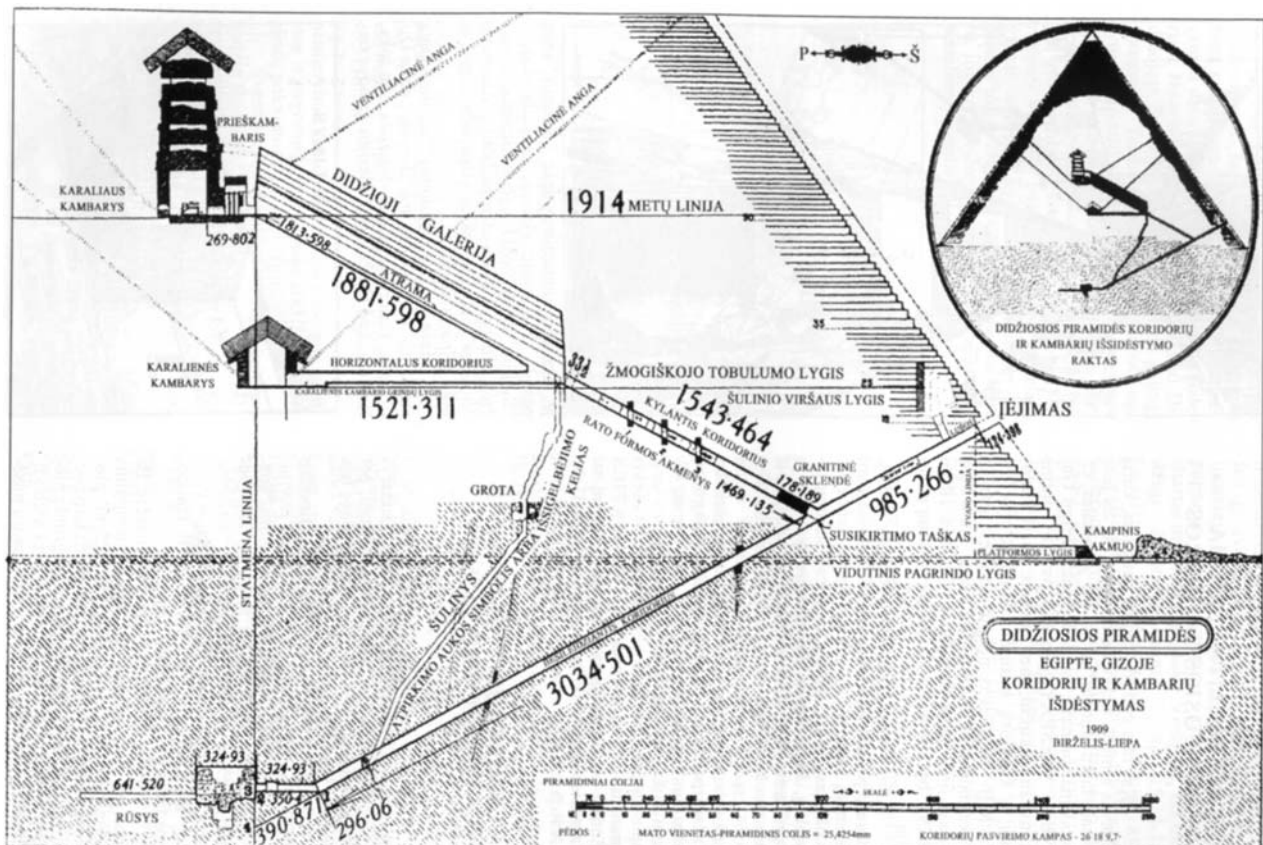
TIKĖJIMO ILIUSTRAVIMAS DIDŽIOJOJE PIRAMIDĖJE

Šventasis Raštas tvirtina, kad tik tikintys Kristaus Atpirkamąją Auką gali pereiti iš mirties į gyvenimą. Apaštalas Jonas užtikrina: "Mes žinome, kad esame perėję iš mirties į gyvenimą" (Uon 3:14[A.J.]). Tokią sąlygą patvirtina ir Didžioji Piramidė, nes, kas neturi tikėjimo, negali įkopti į viršų siauru "Šuliniu", kuris simbolizuoja Kristaus Atpirkimo Auką.

Pavyzdžiui, keliaudami apsilankėme Didžiojoje Piramidėje. Įsitikinome, kad kylančiu koridoriumi negalime įkopti į viršutinius koridorius ir kambarius, nes granitinė sklendė kylančio koridoriaus pradžioje uždaro jį. (Žinoma, jeigu nenorime pasinaudoti išlaužtu apėjimu, v.p.). Tada mes nusileidžiame žemyn vedančiu praėjimu iki "Šulinio" apatinės angos ir sužinome, kad galime įkopti šia siaura anga, bet ar ryšimės tokiam pavojingam veiksmui, kai sužinosime, jog paslydus ir nukritus tikrai žūsime. Tokiu būdu Didžiosios Piramidės simbolika susišaukia su Biblijos mokslu, nes, nors kelias atviras, bet žmogus savo jėgomis negali pakilti ir išvengti pasmerkimo mirčiai.

Kiekvienas, kuris aplanko Didžiąją Piramidę, į jos vidų gali įeiti tik lydimas arabų gido, dirbančio šį valstybinį darbą. Šie palydovai yra stiprūs ir nuo vaikystės įpratę kopti įvairiomis lygiomis, slidžiomis, netoliese esančiomis Faraonų kapavietėmis.

Vienas kuris nors iš jų galėtų rizikuoti ir įkopti "Šulinio" angą, o po to nuleisti kitiems pakėlimo virvę. Jeigu keliautojas pats sutiks ir prisirišęs virve pabandys kopti aukštyn, tai aišku, visą tą laiką, kol sukaupęs savo jėgas pakils, turi pilnai pasitikėti gidu, kol pasieks šio gilaus ir pavojingo "Šulinio" angos viršų, kurio ilgis (arba gylis) beveik 70 metrų. Kiekvieną kartą, kai tik jis paslysta ir kojomis nesuranda atramos, keliautojas suvokia savo padėtį esant beviltiška. Štai tada reikia visiško pasitikėjimo savo vadovo jėga ir sąžiningumu, laukiančio prie "Šulinio" viršutinės angos. Tokiu būdu Didžiojoje Piramidėje yra iliustruotas tikėjimo būtinumas, visiškas pasitikėjimas mūsų Didžiuoju Vadu - Viešpačiu Jėzumi, kuris mums paruošė nuostabų išgelbėjimo kelią.

IZRAELITAI LAUKIA NAUJOSIOS SANDOROS

Kas bus su žydų tautos dauguma, kurią Dievas atmetė dėl jų netikėjimo? Ar Jis juos visam laikui atmetė? Aišku ne. Apaštalas, cituodamas pranašą, mums aiškina: "Jeigu Galybių VIEŠPATS nebūtų palikęs mums skurdaus likučio, mes būtume tarsi Sodoma, į Gomorą būtume panašūs" (Iz 1:9 [A.R.]). Jei Dievas nebūtų suradęs nors to "skurdaus ištikimo likučio", visa tauta būtų sunaikinta, kaip Sodoma ir Gomora (Rom 9:29), bet Dievas surado keletą ištikimų izraelitų.

Abraomas, gindamas Sodomos miestą, išprašė pažadą, kad jeigu jame bus nors dešimt teisingų žmonių, tai dėl jų miestas nebus sunaikintas. Todėl, dėl tos saujelės ištikimų izraelitų, kurie įrodė, kad Įstatymas buvo jų "prižiūrėtojas iki Kristaus", ir nors nedaugelį iš jų paruošė priimti ramų ir nuolankų Jėzų (Gal 3:24), tačiau ir neištikima dauguma ne visam laikui buvo atmesta, nes "apakimas atsitiko Izraelio daliai, kol įeis pilnas pagonių skaičius" (Rom 11:25 [J.J.S.]). Tada Dievas visam laikui su jais sudarys Naująją Sandorą, apie ką pranešė jiems per

pranašą: "Tikčkit manim, ateina dienos - tai VIEŠPATIES Žodis - kada sudarysiu Naują Sandorą su Izraelio namais ir Judo namais" (Jer 31:31 [A.R.]).

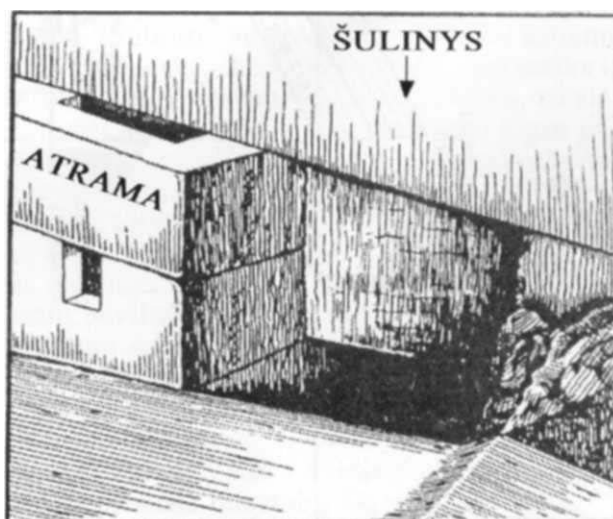
KRISTAUS - "GALVOS" IR "KŪNO" PRIKĖLIMAS

Aukšto pakvietimo pabaiga, kada buvo galima tapti "Kristaus Kūno" nariais, sudarys galimybę Naujosios Sandoros sudarymui, per kurią pirmiausiai žydai, o po to ir pagonys bus vedami į pradinį žmogišką tobulumą.

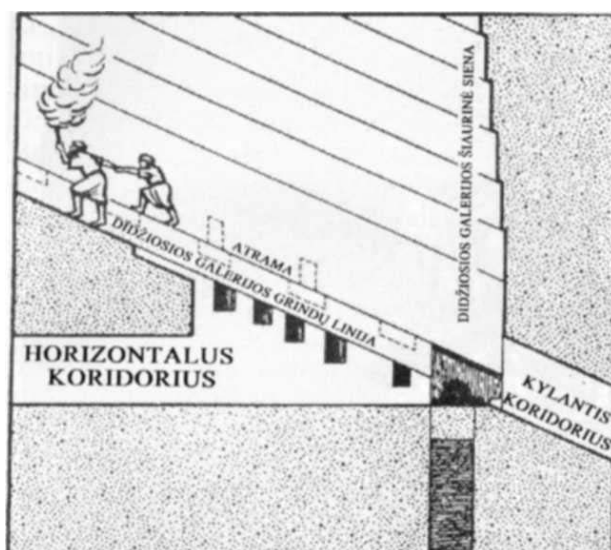
Didžioji Piramidė patvirtina šią Dieviško Plano Biblijinę mintį, bet, kad pilnai įvertintume piramidinę simboliką, reikia pilnai apžvelgti Didžiosios Galerijos žemutinę dalį. Žiūrint į brėžinį atrodo, kad "Šulinio" viršutinė anga prasideda nuo Didžiosios Galerijos grindų, bet taip nėra. "Šulinio" anga yra Didžiosios Galerijos vakarinėje pusėje.

Abiejose Didžiosios Galerijos pusėse, ištisai per visą grindų ilgį, tęsiasi akmeninis bortas(atrama), 53cm aukščio ir 50,5cm pločio. Didžiosios Galerijos grindų plotis tarp bortų yra 1,07m Didžiosios Galerijos grindų plotis ir kylančio koridoriaus plotis yra vienodi. "Šulinio" anga yra minėto borto vakarų pusėje. Akmenų sumūrijimas apie "Šulinio" angą parodo, kad borto akmuo, kažkada dengęs "Šulinio" angą, buvo lyg jėga išstumtas iš apačios. Jeigu ši borto atkarpa būtų restauruota, "Šulinys" neturėtų jokios viršutinės angos, ir būtų pilnai uždarytas.

Maža to, kad nustumtas "Šulinio" angą slepiantis akmuo, dar yra "dingusi" dalis Didžiosios Galerijos grindų. Vaizdas yra toks. Reikėtų, kad Didžiosios Galerijos grindys tiesia kryptimi kiltų aukštyn, pradedant nuo jos šiaurinio galo, bet atrodo lyg koks sprogimas būtų sunaikinęs apie penkis metrus apatinės grindų dalies. Kai apžiūrime Didžiosios Galerijos šiaurinę dalį, susidaro įspūdis, kad Didžiojoje Piramidėje būtų buvę net du galingi sprogimai. Tačiau mes tikime, jog senovės statytojai taip atliko darbus, kad sukurtų menamo sprogimo vaizdą, simbolikos tikslu. Jeigu bandytume atstatyti Didžiosios Galerijos trūkstamų grindų dalį, tai koridorius, vedantis į Karalienės kambarį, būtų uždengtas. Tada kiekvienas, užkopęs kylančiu koridoriu ir kopiantis toliau Didžiąja Galerija, visai nežinotų, jog yra horizontalus koridorius, vedantis į karalienės kambarį.

Įsivaizduojamas sprogimas, išstumiant borto akmenį ir atveriant "Šulinio" angą, simboliškai mums primena apie Jėzaus Kristaus prikėlimą, kaip, kad Apaštalas Petras cituoja Dovydo psalmę: "Juk nepaliksi manęs Šcolui, neleisi savo teisiam matyti Duobės. Tu parodysi man taką, kuris veda į gyvenimą"(Ps 16:10,11[A.R.] Apd 2:22-24). Nes Dievas nuplėšė "Hado" grandines ir pažadino savo Mylimąjį Sūnų iš mirties stovio, atvėrė kelią žmonėms iš žemyn vedančio praėjimo -pasmerkimo kelio, į Didžiosios Galerijos palaimas ir pagonims, "turintiems ausis", kad išgirstų pakvietimą.

Šventasis Raštas mus moko, kad, kai paskutinis Kristaus "Kūno" narys pereis pro "antrą uždangą" į gyvybės stovį, tai yra, Karaliaus kambarį, pagal Didžiosios Piramidės simboliką,

žmonėms vėl bus duotas gyvenimo kelias, pirmiausiai laikinai apakintiems žydams, ir lygiai taip pat visiems likusiems iš pagonių tarpo, kaip skaitome: "Broliai, paklauskite manęs! Simonas papasakojo, kaip pirmą kartą Dievas teikėsi paimti tautą iš pagonių savo vardui. Ir su tuo sutaria pranašų žodžiai, kaip parašyta: 'Po to Aš sugrįšiu ir atstatysiu sugriuvusią Dovydo padangtę. Jos griuvėsius atstatysiu ir ją atitiestu, kad likusieji žmonės ieškotų Viešpaties, visi pagonys, pavadinti mano vardu (ant kurių ištartas mano vardas), sako Viešpats, tai leidžias žinoti nuo seno' " (Apd 15:14-18 [A.J.2]). Sis, žmonėms duotas gyvenimo kelias atsivėrė todėl, kad lyg išnyko Didžiosios Galerijos grindų apie penkių metrų ilgio atkarpa, atidarydama horizontalų koridorių į Karalienės kambarį. Tai simbolizuoja visos Kristaus Bažnyčios - Jo "Kūno" prikėlimą. Galime pastebėti, kad kelias į Didžiąją Galeriją yra uždarytas, nes nėra Didžiosios Galerijos grindų dalies, tačiau atsidaro horizontalus koridorius vedantis į Karalienės kambarį.

SKIRTUMAS TARP ĮSTATYMO IR EVANGELIJOS AMŽIŲ

Dievui ištikimi žydai tiesiogiai perėjo nuo Mozės prie Kristaus. Jie tapo dangiškojo pašaukimo dalininkais ir paveldėtojai kartu su Dievo Sūnumi. Didžiojoje Piramidėje jie simbolizuojami einančiais kartu su Kristumi kylančiu koridoriumi ir kopiančiais aukštyn Didžiosios Galerijos grindimis (kurias tuo momentu laikome esant ištisomis nuo pat kylančio koridoriaus pabaigos). Ir taip jie, kartu su Kristumi kopė Karaliaus kambario link, kuris simbolizuoja Dievišką prigimtį, kaip skaitome: "Jis davė mums be galo didžius ir brangius pažadus, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais" (2Pet 1:4 [K.B.]).

Nors abiejų koridorių grindys kyla aukštyn staigiai, ir jų grindys yra slidžios, tačiau jie yra skirtingi. Pirma, Didžioji Galerija yra žymiai aukštesnė, ir kopiant nereikia lenktis taip, kaip kylančiame koridoriuje. Tuo vaizduojamas ir šių dviejų amžių skirtumas. Griežti Įstatymo Sandoros reikalavimai buvo slegianti našta žydams. Tačiau Kristus tapo Įstatymo pabaiga, taip išteisindamas kiekvieną tikintį. Tie, kurie priėmė Evangelijos pasiuntinystę, patyrė nuostabią laisvę, duotą per Kristų. "Tuomet Jėzus sakė tiems žydams, kurie buvo jį įtikėję: 'Jei jūs pasiliekatė mano žodyje, jūs tikrai esate mano mokytiniai, ir pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins...Taigi, jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi' " (Jn 8:31, 32, 36 [A.J.]). Jie perėjo lyg iš žemo ir ankšto kylančio koridoriaus į Didžiosios Galerijos nuostabią laisvę.

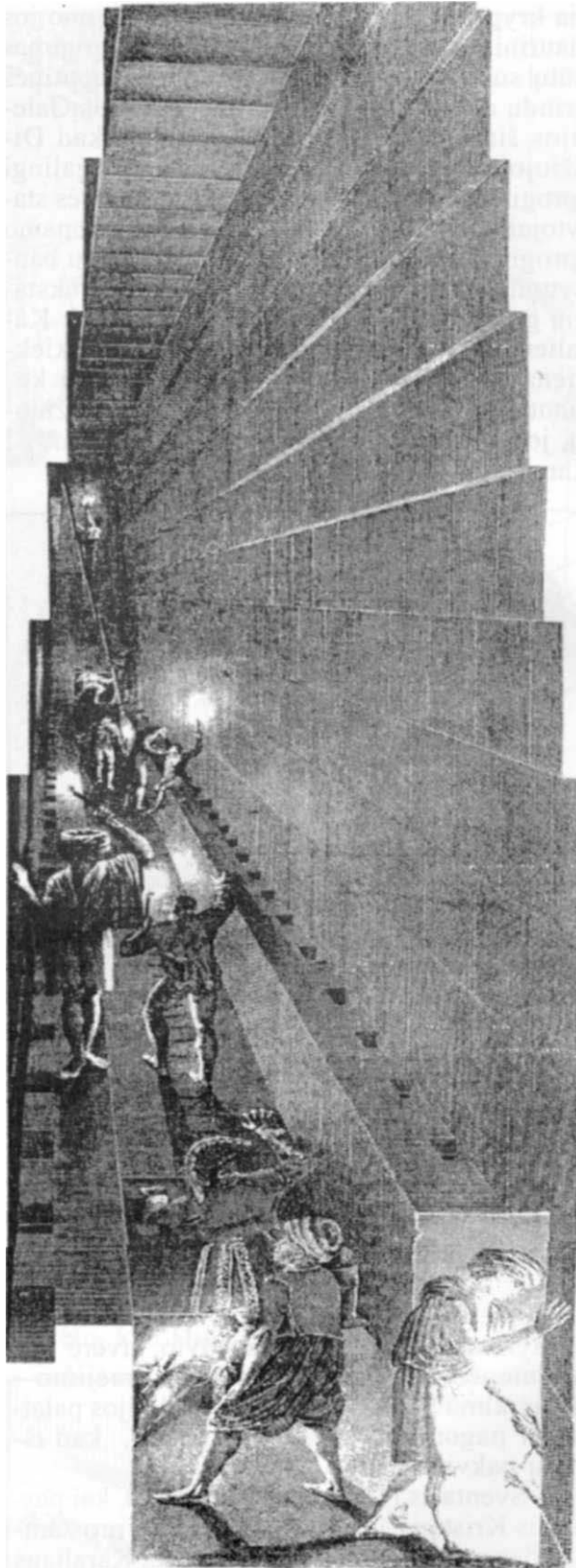
Antras skirtumas tarp tų dviejų koridorių yra tai, kad, jei kas paslystų, kopdamas Didžiąja Galerija, tai gali pasilaikyti už šoninių akmeninių bortų (atramų), kol atgaus pusiausvyrą, o kylančiame koridoriuje nėra į ką atsiremti. Taip Didžiojoje Piramidėje nurodomi pagrindiniai skirtumai tarp dviejų amžių. Nors Evangelijos amžiuje Viešpaties pasekėjai kai kada gali susvyruoti, laikinai netekę tikėjimo ar dėl kitų priežasčių, tačiau Viešpats jiems yra dovanojęs brangius Dievo Žodžio pažadus, kurie palaiko juos pusiausvyroje, kopiant aukštyn. "Kai vargšai ir beturčiai ieškos vandens, bet jo neras ir jų liežuvis sudžius iš troškulio, Aš Viešpats, Izraelio Dievas, išklausysiu juos, nepaliksiu jų", nes, "jei vaikščiojame šviesoje, kaip Jis yra šviesoje, mes turime draugystę vienas su kitu, ir Jo Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus nuo kiekvienos nuodėmės". Viešpaties galia pasireiškia mūsų silpnybėje, kaip priminė Apaštalas: "Nes, kada esu silpnas, tada esu galingas" (Iz 41:17 [K.B.]; Un 1:7; 2Kor 12:10 [A.J.2]). Šiais ir daugeliu kitais brangiais pažadais Viešpats duoda pergalę visiems, kurie ima savo kryžių ir seka Viešpatį (Mk 8:34).

Tuo tarpu žydų amžiuje, tie, kurie bandė siekti gyvenimo per Įstatymą, neturėjo jokios pagalbos ir, jeigu suklupdavo ties vienu Įsakymu, buvo kalti visam Įstatymui, nes Apaštalas Jokūbas aiškina: "Mat, kas laikosi viso Įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas lieka kaltas dėl visų. Juk tasai, kuris yra pasakęs: 'Nesvetimauk!', taip pat yra pasakęs ir 'Nežudyk!' Jei tu

nesvetimauji, bet žudai, - vis tiek esi Įstatymo laužytojas" (Jok 2:10,11 [Č.K.]). Todėl žydai, būtent dėl tos priežasties yra po Įstatymo prakeikimu.

Taigi visiems žydams, kurie nenorėjo įtikėti ir būti dangiškojo pašaukimo dalininkais, Dievas jiems paskelbė savo nuosprendį: "Tebūnie aptemusios jų akys, kad neregėtų, ir laikyk jų nugarą nuolat sulenktą" (Rom 11:10[A.J.2]).

Todėl Izraelitai stovi su palenktomis galvomis ir sulenkta nugarą žemame kylančiame koridoriuje, ir, būdami aptemusiomis akimis, nepastebi prieš save esančios aukštos Didžiosios Galerijos. Jie taip pat negali suprasti, kaip pagonyms "atskirti nuo Izraelio bendruomenės, svetimi pažado Sandoroms, be vilties ir be Dievo pasaulyje", galėjo tapti artimi Dievui. Apaštalas Povilas paaiškina: "Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes mūsų sutaikinimas yra Jis, iš abiejų padaręs viena ir sugriovęs mus skyrusią sieną" (Ef 2:12-14 [K.B.]). Evangelijos amžiuje pagonyms, simboliškai kalbant, kopia "Šuliniu" ir per išlaužtą akmeninį bortą patenka į Didžiąją Galeriją -aukšto pašaukimo "kelį", papildydami pagrindinių dvasinio Abraomo Palikuonių trūkstamų narių skaičių.

Didžioji Galerija

Šioje vietoje reikia pastebėti, kad ne tik kylantis koridorius sutampa su žydų Įstatymo amžiaus metų skaičiumi, bet taip pat ir po jo sekantis Evangelijos amžius sutampa su Didžiosios Galerijos ilgiu, matuojant piramidiniais coliais.

NAUJOJI SANDORA, SIMBOLIZUOJAMA HORIZONTALIU KORIDORIUMI, VEDANČIU Į KARALIENĖS KAMBARĮ

Kada Dievas užbaigs Kristaus "Kūno" išrinkimą iš pagonių tarpo, nes per Apaštalą Petrą Kornelijaus namuose Dievas "pirmą kartą aplankė pagonis, kad išsirinktų iš jų savo vardui" (Apd 15:14[K.B.]), ir kada netruks nei vieno nario Kristaus "Kūnui", tada izraelitai bus visiškai pagydyti nuo savo apakimo ir supras, kad aukšto pašaukimo kelias pilnai ir galutinai užsibaigė, ir, kad "Pirmasis Prisikėlimas" yra įvykęs (Apr 20:6). Tai parodyta Didžiosios Galerijos iškirstoje apatinėje dalyje. Bet Viešpats, būdamas gailestingas žmonijai, parodys kitą gyvenimo kelią. Su žmonija bus sudaryta Naujoji Sandora, duodanti atrasti gyvenimo galimybę žmogiško tobulumo lygmenyje

Horizontalus koridorius simbolizuoja Naująją Sandorą, lygiai, kaip kylantis koridorius simbolizuoja Senąją Sandorą. Sis, naujai atrastas horizontalus koridorius yra žemas, ir einant juo reikia gerokai pasilenkti. Biblija patvirtina šią simboliką, nurodydama, kad Tūkstantmetinės Kristaus Karalystės laiku bus griežtai reikalaujama vykdyti Naujosios Sandoros Įstatymo reikalavimus. "Taigi Įstatymas šventas; Įsakymas taip pat šventas, ir teisingas, ir geras" (Rom 7:12[C.K.]). Tačiau Senosios Sandoros aukos, tarpininkas ir kunigystė negalėjo atitaisyti puolusių žmonių. Naujoji Sandorą remsis "geresnėmis aukomis negu šios" (Žyd 9:23 [A.J.]), turės geresnį Tarpininką ir geresnę Kunigystę. Visa žmonija jų karaliavimo metu išmoks vykdyti tobulą Dievo Teisę ir tokiu būdu pasieks tobulo žmogaus gyvybės lygmenį, nes skaitome: "Kai tavo teismai pasireiškia žemėje, pasaulio gyventojai pasimoko teisumo" (Iz 26:9[K.B.]). Tai simbolizuoja Karalienės kambariu.

Skirtumas tarp Senosios Sandoros ir Naujosios (statymų) Sandoros yra aiškiai parodytas tarp kylančio koridoriaus ir horizontalaus koridoriaus. Jeigu kas paslysta kylančiame koridoriuje, neišvengs puolimo žemyn, nes kylantis koridorius yra status, todėl iš karto slystamą. Suprantame, kad panašiai yra ir su žydais. Jie yra užgimę po Senąją Sandorą. Ir nors kylantis koridorius yra kelias į viršų, kaip ir Senoji Sandora - kelias į gyvenimą, tačiau veda į mirtį, nes "Įsakymas, žadąs nuvesti į gyvenimą, pasirodė esąs priemonė nuvesti į mirtį" (Rom 7:10[A.J.]). Vis didėjančiu greičiu slystant, su didele jėga trenksimės į granitinės sklendės viršutinę dalį. Kai žydai paslydę parkrito, tapo pasmerkti mirčiai, dėl tobulo Dievo Teisės, kurią simbolizuoja granitinė sklendė.

Per tai suprantame, kad Didžioji Piramidė patvirtina Šventojo Rašto pamokinius, jog žydams nebuvo jokios vilties pasiekti amžiną gyvenimą Senosios Sandoros, Įstatymo Sandoros, pagalba, todėl "Tikėk manim, ateina dienos, - tai VIEŠPATIES Žodis, - kada sudarysiu Naują Sandorą su Izraelio namais ir Judo namais. Ne tokią Sandorą, kokią buvau sudaręs su jų tėvais tą dieną, kada paėmiau juos už rankos išvesti iš Egipto žemės. Nors Aš buvau jų Valdovas, o jie sulaužė manąją Sandorą, - tai VIEŠPATIES Žodis... Tačiau Aš atsiminsiu Sandorą su tavimi tavo jaunystės dienomis ir padarysiu su tavimi Amžiną Sandorą. Ir tu atsiminsi savo kelius ir būsi sugėdinta, kai priimsi savo seseris, - ir vyresnes už tave, - nes duosiu jas tau kaip dukras, nors tai ne dėl tavo Sandoros. Padarysiu su tavimi savo Sandorą, ir tu žinosi, kad Aš esu VIEŠPATS" (Jer 31:31,32; Ez 16:60-62 [A.R.]).

Tačiau einant horizontaliu koridoriumi yra kitaip. Nors juo einant reikia pasilenkti, kaip ir kylančiame koridoriuje, o tai parodo paklusnumą Teisei, tačiau paslydus ar suklupus neišvysta nepataisoma klaida, nes koridorius yra horizontalus, todėl žemyn niekas negali nuslysti. Parpuolus galima susitrenkti, susižeisti, bet galima vėl atsikelti ir eiti pirmyn į Karalienės kambarį. Jei kas gerai vykdytų teisingo Teisėjo nurodymus, tai Naujoji Sandora suteiks jam viltį. Jis praturtės patirtimi dėl savo nuopuolio, ir ateityje bus daug atsargesnis, žengdamas į priekį - žmogiško tobulumo link, simbolizuoto Karalienės kambariu.

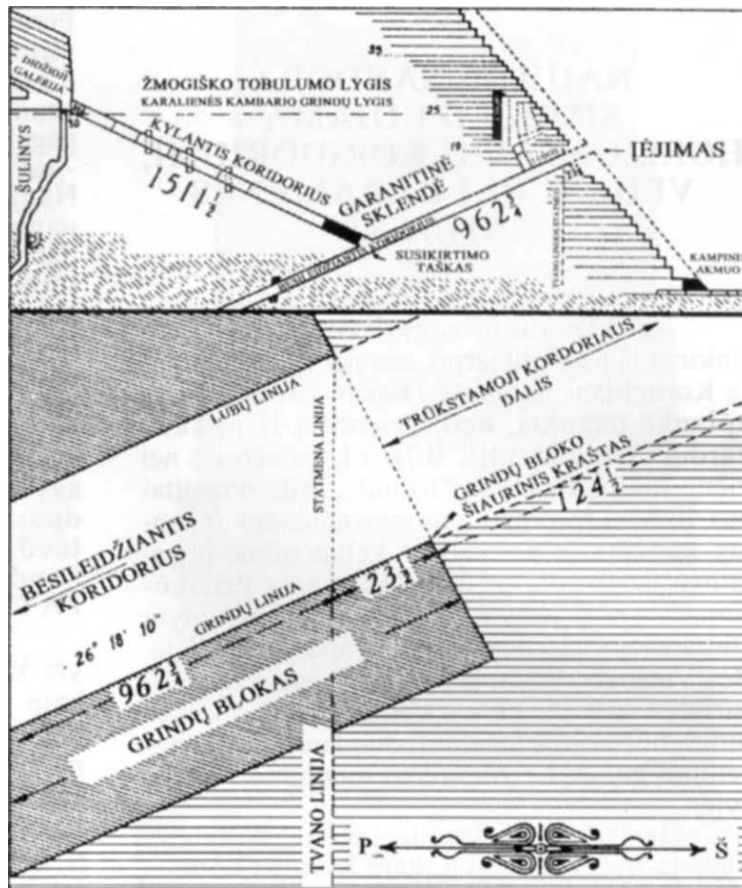
Tokia galimybė pirmiausiai bus duota žydų tautai. Jie tiesiog pereis nuo Senosios Įstatymo Sandoros (nes ir šiandien jie tebėra po šia Sandora, jeigu kam Kristus nėra tapęs "Įstatymo galas", kurie įtikėję), į Naujojo Įstatymo Sandorą. Po žydų bus pakviesti ir pagonys, kad paklustų Naujosios Sandoros reikalavimams, kad ir jie pasiektų žmogiškojo tobulumo lygmenį.

Jėzus pasakė: "O Aš, kai būsiu paaukštintas nuo žemės, visus trauksiu pas save", o taip pat dar pridūrė: "Nesistebėkite tuo! Nes ateina valanda, kurią visi, kurie yra kapuose, išgirs Jo balsą ir išeis tie, kurie darė gerą, gyvenimo prisikėlimui; tie, kurie darė bloga, teismo prisikėlimui" (Jn 12:32, 5:28,29 [A.J.]). Ta jėga, kurią panaudos Kristus jiems prikelti iš mirties stovio, yra pavaizduota įkopimo galimybe per "Šulinio" angą į Naujosios Sandoros sąlygas - horizontalų koridorių, nes per Kristaus Atpirkimo Auką visa žmonija yra atpirkta (Oz 13:14; IKor 15:56,57) ir bus atvesta ant "Šventojo Kelio".

Pranašas Izaijas pasakė: "Ir vieškelis ten eis. Jis bus vadinamas šventuoju Keliu. Kas netyras, juo eiti negalės, ištvirkėliai nesuklaidins tų, kurie juo žengia. Nebus ten jokio liūto, joks plėšrus žvėris ant jo nesibastys - nė vieno jų ten neužtiksi. Juo keliaus tik atpirktieji. Kuriuos VIEŠPATS išlaisvino, tie sugrįš ir įžengs į Zioną su giesme, amžinu džiaugsmu vainikuoti. Linksmumas ir džiaugsmas juos pasitiks, pasibaigs vargas ir liūdesys" (Iz 35:8-10 [A.R.]). Paklauskime Apaštalo patarimo: "Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešininkas velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, ieškodamas ką praryti" (IPt 5:8[A.J.2]). Naujosios Sandoros veikimo metu jis negalės suvedžioti žmonių. Tada jis bus pilnai surištas ir įmestas į bedugnę, kaip skaitome: "Paskui aš regėjau angelą, nužengiantį iš dangaus, laikantį bedugnės raktą ir didelę grandinę savo rankoje. Jis pagavo slibiną - senąją gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas, -jį sukaustė tūkstančiui metų, jį įmetė į bedugnę, (ją) užrakino ir užantspaudavo viršum jo, kad jis nebesuvedžiotų tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų. Po to jis turi būti išleistas trumpam laikui" (Apr 20:1-3 [A.J.2]). Didžiojoje Piramidėje tai parodyta požeminiu rūsiu. Iš Izaijo pranašystės "plėšrus žvėris", simbolizuoja visas blogas institucijas "dabartinio pikto amžiaus" (Gal 1:4[A.J.2]), kurios visos bus sunaikintos. Visos blogos sistemos nebegrįš niekada, bet pats šėtonas dar bus išleistas trumpam laikui, kad tokiu būdu Tūkstantmetinės Kristaus Karalystės pabaigoje Dievas galėtų išmėginti visus žmones ar yra verti amžinojo gyvenimo.

"DABARTINIS PIKTAS AMŽIUS" IR JO SUNAIKINIMAS SIMBOLIZUOJAMAS BESILEIDŽIANČIU KORIDORIUMI IR RŪSIU

Besileidžiantis koridorius simbolizuoja žmonijos moralinį nuosmukį. Dar daugiau, besileidžiantis koridorius simbolizuoja "dabartinį pikto amžių" (Gal 1:4 [A.J.2]), kuris prasidėjo nuo tada, kai Tvanas sunaikino "senojo pasaulio" bedievišką tvarką ir pačius bedievius (2Pt 2:5; 3:6 [A.J.2]). Laiko matmenys Didžiojoje Piramidėje, matuojant piramidiniais coliais parodo, kad statmena linija, einanti per besileidžiančio koridoriaus lubų pradžią, pažymi įvykusio Tvano datą. Visas besileidžiančio koridoriaus ilgis, matuojant nuo jo lubų pradžios iki Rūsio pradžios, atitinka pilną "dabartinio pikto amžiaus" metų skaičių, imant piramidiniais coliais (Skaityti Great Pyramid Pas-sages,t.2).

Bibliją studijuojantys žmonės jau prieš daug metų suprato chronologinius pranašavimus, kurie nurodė, kad pasaulio karalysčių naikinimas prasidės 1914 metais. Baisus pasaulinis karas, kuris įvyko 1914 metų rugpjūtyje, yra biblijinių ženklų įvykimo pradžia. "Septynių laikų" - pagonių viešpatavimui chronologiškai nustatytas laikas užsibaigė 1914 metų rudenį, kaip tą pranašavo Biblija. (Dan 4:20; Kun 26:18, 21, 24, 28; Lk 21:24 [A.R.,A.J.2], (Skaityti Great Pyramid Passa-ges, t.2). Mes dabar gyvename pranašo Danielio išpranašautos priespaudos metu, kaip skaitome : "Užeis metas tokių vargų, kokių dar nėra niekad buvę nuo to laiko, kai atsirado tautos" (Dan 12:1 [A.R.]). Šią pranašystę priminė ir mūsų Viešpats: "Nes tuomet bus didelė priespauda, kokios nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebebus" (Mt 24:21[AJ.]).

Šventajame Rašte nurodoma, kad sunaikinimui simbolinėje ugnyje šios piktos tvarkos pasirošimas prasidėjo 1874 metais. Tuo 40-ties metų laikotarpiu, nuo 1874 iki 1914 metų, mūsų Viešpats rinko tautas, kad išlietų ant jų savo užsidegimą, kaip skaitome: "Todėl laukite manęs, tai VIEŠPATIES Žodis, - laukite dienos, kai pakilsiu kaip kaltintojas. Juk mano nuosprendis yra surinkti gentis, sutelkti karalystes ir išlieti ant jų savo pyktį, - visą mano įniršio karštį, - nes mano pavydo ugnyje bus sudeginta visa žemė" (Sof 3:8 [A.R.]). Piramidės išmatavimai nurodo, jog abi tos datos yra pažymėtos Didžiosios Piramidės statmenoje linijoje(žiūrėti 47pusl.),kuri tęsiasi nuo Rūsio pradžios šiaurinės sienos iki Didžiosios Galerijos grindų pabaigos.

Net šio pasaulio žymūs mąstytojai teisingai gali apibūdinti dabartinę krikščionybės krizę, kuri yra reikšmingesnė, negu Reformacija ar prancūzų revoliucija. Prancūzų revoliucija, įvykusi 1789 metais, buvo lyg žemės drebėjimas, sukrėtęs visuomenės pamatus. Didžiojoje Piramidėje yra pažymėti abu įvykiai, Reformacijos data ir prancūzų revoliucijos data. Tačiau

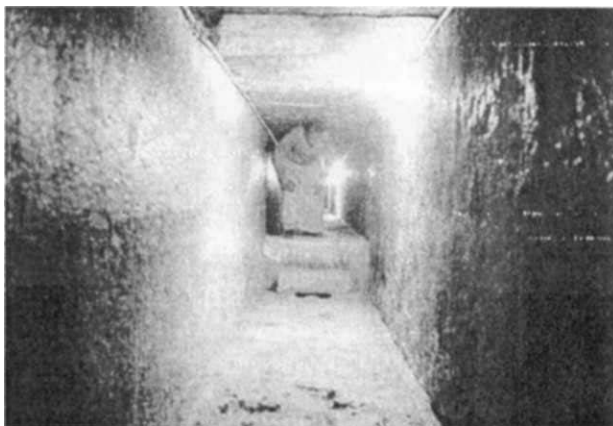
dabartinė krizė užsibaigs Armagedono kova, visišku "Didžiosios Babelės" sunaikinimu (Apr 17:5 [A.J.2]). Po to apims anarchijos pasireiškimai - trečioji "Didelės priespaudos" laiko dalis.

BAIGIAMASIS IŠGELBĖJIMO PERIODAS

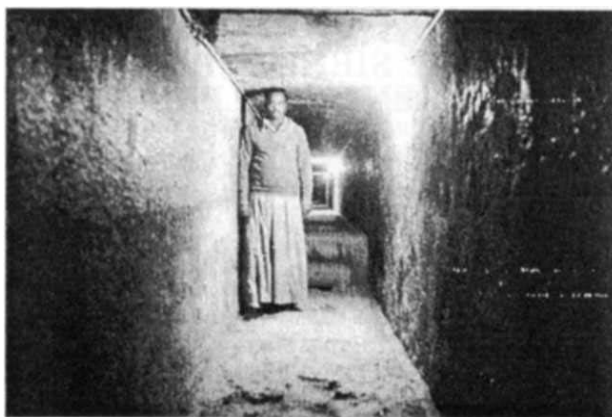
"Tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, o visą gyvenimą lydi Jo palankumas. Vakare ateina verksmas, o rytą - džiūgavimas" (Ps 30:5 [K.B.]). Mus mylintis Dangiškasis Tėvas yra išmintingai numatęs, kad leistas blogis, žemiški pergyvenimai per praėjusią 6.000 metų "naktį" buvo kaip ugdymo dalis, paruošiant žmoniją geriau įvertinti gėrį ir pasinaudoti puikiomis galimybėmis, siekiant žmogiškojo tobulumo, kuris pavaizduotas Karalienės kambariu.

Tūkstantmetinėje Kristaus Karalystėje kiekvienam bus duota patirti teisingumą, kad visi galėtų pažinti, ne tik blogį, bet ir gėrį. Tik tokiu būdu visi bus paruošti pasirinkti gėrį ir gyvenimą. Visa žmonija, simboliškai kalbant, klupdama rieda į pasmerkimą mirčiai - Didžiosios Piramidės besileidžiančiu koridoriumi, tačiau šis prakeikimo stovis buvo pakeistas Jėzaus Kristaus Atpirkimo Auka. Nuo tada adominė mirtis pakeista miego stoviu, o liūdesys ir susikrimtimas - viltimi. Dabar viso pasaulio žmonės užmiega Jėzuje ir bus pažadinti, kai tam ateis laikas.

Dievas iš anksto žinojo, kad Jo paklusnus Sūnus su džiaugsmu įvykdys Jo valią, mirdamas už Adomą ir jo ainiją. Dievas nuo pat pradžios davė viltį visai kūrinijai, jog bus nuimtas mirties nuosprendis. "Nes kūrinija buvo pajungta beprasmei būčiai (tuštybei) - ne savo valia, bet To, Kuris (ją) pajungė - su viltimi, kad pati kūrinija bus išlaisvinta iš vergystės gedimui į Dievo vaikų šlovingo būvio laisvę" (Rom 8:20,21 [A.J.2]). Kadangi Dievas viską žinojo iš anksto, todėl Avinėlis buvo numatytas nuo pasaulio sukūrimo (Apr 13:8 [A.J.2] iš paraštės).

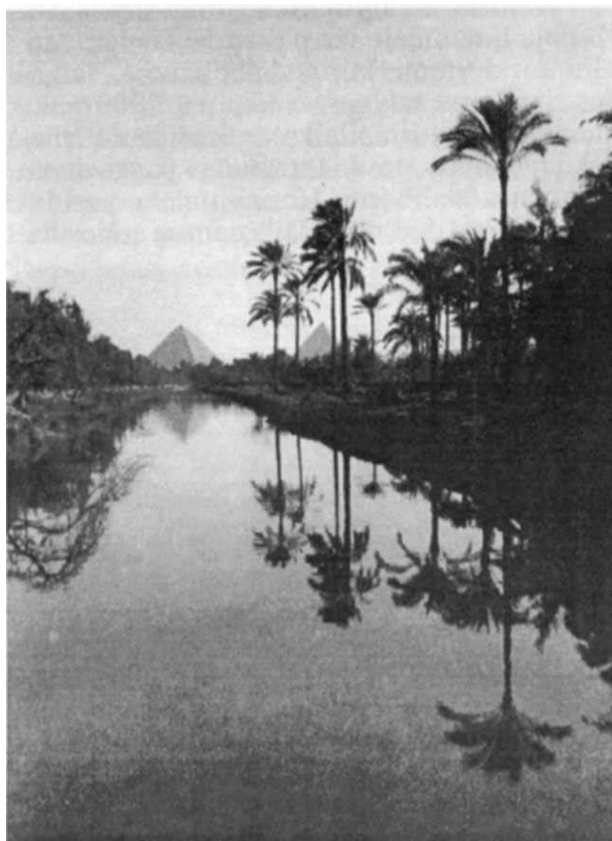

Viltimi atgaivintas žmonių stovis Didžiojoje Piramidėje yra pavaizduotas horizontaliu koridoriumi, kuris simbolizuoja Naujosios Sandoros sąlygas, o taip pat 7000 metų žmonijos paruošimo laikotarpį, įeinant į žmogiško tobulumo stovį, Piramidėje pavaizduotu Karalienės kambariu. Horizontalaus koridoriaus pirmoji, ilgesnioji dalis, tai yra šešios dalys iš septynių, yra tik 1,22 m. aukščio. Tuo parodoma, kad per šešis tūkstančius metų šiuo koridoriumi einantis žmogus turėjo būti pasilenkęs, nes buvo slegiamas nuodėmės ir degradavimo naštos. Galutinė horizontalaus koridoriaus dalis, septintoji dalis, leidžia aukščiau pakelti galvą todėl, kad slenkstis žemyn 53-mis centimetrais paaukština horizontalų koridorių, aukštesnioji koridoriaus dalis simbolizuoja septintojo tūkstantmečio laisvę.

Pasibaigus paskutiniam "trumpo laiko" išbandymui Dievui paklusnūs žmonės bus įvesti "į Dievo vaikų šlovingo būvio laisvę", nes dabar "kūrinių su ilgesingu lūkesčiu laukia Dievo sūnų apreiškimo... Nes žinome, kad visa kūrinija ligšiol drauge dūsauja ir kenčia gimdymo skausmus" (Rom 8:19-22 [A.J.2]). "Dievo Sūnūs", tai pagarbinti dvasiniai Abraomo palikuonys, kurie teiks žmonėms amžinojo gyvenimo palaimą žemėje.

KLAUSIMAI APIE DIDŽIAJĄ PIRAMIDĘ

DIDŽIOJI PIRAMIDĖ EGIPTO ŽEMĖS VIDURYJE, IR PRIE SIENŲ RIBOS -AKMENS STULPAS

Klausimas: Kodėl Didžioji Piramidė gali būti vadinama "Aukuru Viešpačiui" Egipto žemės viduryje ir tuo pačiu metu "Akmens Stulpu Viešpačiui" (Iz 19:19)?

Atsakymas: Čia paminėtas yra simbolinis aukuras, o ne tiesioginė prasme, nes aukos taip pat yra simbolinės. Tiesioginė prasme, aukuras buvo žydų Sandoros Padangtėje, kuris simbolizavo Kristų, o Kristaus simbolinis vaizdas yra Didžioji Piramidė.

Didžioji Piramidė pastatyta Egipte, netoli Kairo miesto, prie Nilo upės. Ji stovi ant uolėtos aukštumos. Didžiosios Piramidės padėtis verta dėmesio, kadangi ši Piramidė yra Nilo upės deltos lenkto kranto, kuris sudaro tiksliai ketvirtadalį apskritimo, centru.

Šią Didžiosios Piramidės sąsają su jūros pakrante pastebėjo Henry Mitchell, tuo metu buvęs vyriausiuoju JAV Pakrančių Matavimų Departamento hidrografu. Jis lankėsi Egipte 1868 metais, kad įvertintų Sueco kanalo statybos darbus. Būdamas pakrančių specialistu jis pastebėjo jų reguliarių lenktumą palei visą šiaurinio Egipto pakrantę. Jam kilo mintis, kad to lenktumo, sudarančio apskritimo ketvirtį, kažin kur turi būti ir jo centras. Jį suradęs įsitikino, kad juo yra Didžioji Piramidė. Tada jis pareiškė: "Nei vienas žmonių statytas statinys nėra tokioje reikšmingoje situacijoje, kaip šis Paminklas".

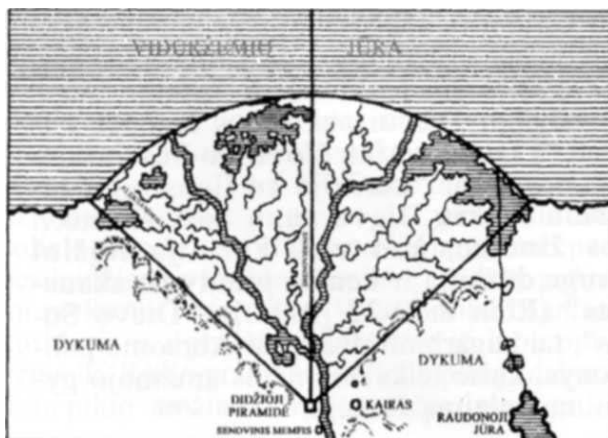
Pratęsiant šio statinio įstrižaines, tai yra, šiaurės rytų ir šiaurės vakarų link, tos linijos sutampa su dviem Nilo upės deltos pusių linijomis, kurios sudaro lyg atviros vėduoklės. Žemutinio Egipto kraštą. Didžioji Piramidė pastatyta ant toliausiai išsikišusio į šiaurę Gizos krašto, kuris yra Žemutinio Egipto dalis. Todėl teisingas yra pasakymas, kad Didžioji Piramidė yra "prie krašto sienų", ir yra "Egipto krašto viduryje", kaip tai užrašyta Iz 19:19.

Verta prisiminti, kad Biblijoje rašoma apie du Egiptus: Žemutinį Egiptą ir Aukštutinį Egiptą. Kai rašoma apie vieną, pavartojamas hebrajų žodis - ".Uja [Mac(z)or] (Iz 19:6; 37:25; 2Kar 19:24; Mich 7:12), tačiau, kai rašoma apie abu, taip. kaip yra Iz 19:19, yra pavartotas hebrajų žodis - C*T?C [Mic (z) raim] du Egiptai (Pr 50:11). Didžioji Piramidė kaip tik yra ant ribos tų dviejų Egiptu ir taip pat tarp jų. Čia pavartotas hebrajų žodis - "*>""2 Betch], kuris dažnai yra verčiamas įvairiuose Biblijų vertimuose žodžiais: tarp, viduje, viduryje. Taigi, Didžioji Piramidė yra tarp tų dviejų Egiptu, juos skiria, ir yra jų "viduryje" {skaityti kun. A. Ruhšio vertime).

DIDŽIOSIOS PIRAMIDĖS STATYBOS DATA

Klausimas: Kada buvo pastatyta Didžioji Piramidė?

Atsakymas: Prof. Smyth pradžioje manė, kad Didžioji Piramidė buvo pastatyta 2170 metais pr.m.e. Šią prielaidą pagrindinai parėmė astronominiais apskaičiavimais. Rėmėsi žvaigždžių situacija, susieta su Didžiąja Piramide ir apskaičiavo, kad 2170 metais pr. m. e. Alpha Draeonis, pagrindinė žvaigždė, priklausanti Slibino žvaigždynui, kuris simbolizuoja šėtoną ir nuodėmę, rudens lygiadienio vidurnaktyje, švietė tiksliai išilgai besileidžiančio koridoriaus vidurinės ašinės linijos. Jis apskaičiavo, kad tiksliai tuo pačiu momentu žvaigždė Aldone, iš Plejados žvaigždyno grupės, kuri simbolizuoja Dievą ir Visatos centrą, tada buvo danguje virš Piramidės, ir jos padėtis dangaus skliaute sudarė statų kampą su besileidžiančiu koridoriumi.

Prof. Smyth sakė, kad, jeigu 2170 metai pr.m.e. data ne visai tiksli, tai teisingesnė gal būtų maždaug pusei laikotarpio nuo Piramidės statybos pradžios iki užbaigimo. A.Proctor dar kartą atidžiai perskaičiavo žvaigždžių Alpha Draconis ir Alcionės situaciją Didžiosios Piramidės besileidžiančio koridoriaus atžvilgiu, ir jis daro prielaidą į 2140-tuo-sius metus pr.m.e. Prof. Smyth sutiko su tokia nuomone ir ją patvirtino vėlesniame leidinyje "Our Inheritance in the Orta Pyramid" (Mūsų paveldėjimas Didžiojoje Piramidėje), kur patvirtino, kad 2140 metų pr.m.e. data pilnai gali būti priimtina.

Atrodo, kad Didžiosios Piramidės statybos pabaiga buvo 2140 metai pr. m. e. rudenį, o 30 metų ankščiau, tai yra, 2170 metais pr. m. e. statyba buvo pradėta, nes Herodotas mus informuoja, kad Didžiosios Piramidės statyba tęsėsi 30 metų.

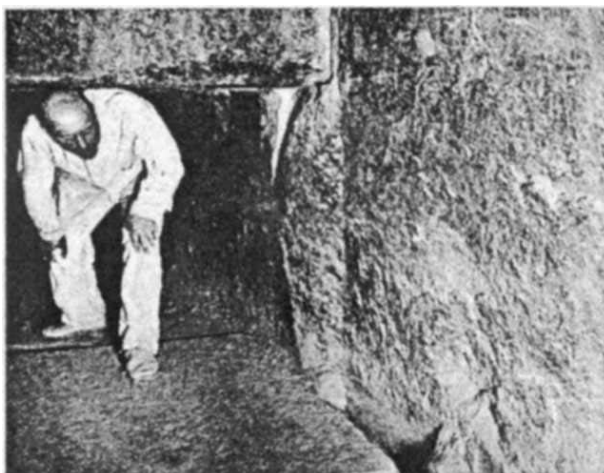
2140 metų pr.m.e. data taip pat yra pažymėta Didžiosios Piramidės laiko matmenimis piramidiniais coliais. Ant abiejų šoninių sienų besileidžiančio koridoriaus pradžioje yra giliai įbrėžtos idealiai tiesios linijos, greičiausiai metaliniu įrankiu, kurias padarė senovės statybininkai. Tos abi, viena prieš kitą esančios linijos, įbrėžtos stačiu kampu besileidžiančio koridoriaus atžvilgiu. Matuojant kylantį koridorių žemyn nuo Didžiosios Galerijos šiaurinės sienos iki susikirtimo su besileidžiančiu koridoriumi yra 1543,5 pir. colių. Nuo šios vietos matuojant besileidžiančio koridoriaus atkarpą į viršų iki įbrėžtų linijų yra 628 piramidinių colių. Visas ilgis šių abiejų atkarpų yra 2171,5 pir. col. Dabar, žinant, kad šiaurinis Didžiosios Galerijos galas nurodo mūsų Viešpaties mirtį 33-čių metų pavasarį m.e., tai atėmus tuos metus iš 2171,5, gauname 2140 metų rudenį pr.m.e. Tokiu būdu įbrėžtų linijų pagalba, pati Piramidė nurodo jos statybos užbaigimo datą!

KAI KURIE MOKSLINIAI

DUOMENYS DIDŽIOJOJE PIRAMIDĖJE

Klausimas: Kokius mokslinius duomenis slepia savyje Didžioji Piramidė?

Atsakymas: Pirmasis rimtas darbas, įrodantis, kad Didžioji Piramidė turi savyje ir mokslinių duomenų, buvo parašytas 1859 metais John Taylor iš Anglijos. Nuo to laiko daugelio gabių žmonių dėmesys buvo nukreiptas Didžiosios Piramidės tyrinėjimui. Ją tyrinėjo Prof. C.P. Smyth, Robcrt Menzies, pulkininkas Hovard Vyse, S.Flinder Pet-rie, Dr.Jozeph A. Seiss, Dr.John Edgar ir Morton Edgar bei daugelis kitų. Jie smulkiai tyrinėjo šios statybos mokslinius paliudijimus. Kelis mažiau sudėtingus paminėsime.

Didžiosios Piramidės matmenys paremti hebrajišku uolekčių, kuris turi 25,027 anglišų colių. Vienas piramidinis uolektis turi 25 piramidinių colių. Naujausiais apskaičiavimais įrodyta, kad piramidinis colis yra lygus vienai milijardinei daliai pusės žemės pusiaujo ilgio.

Kiekviena Didžiosios Piramidės pagrindo kraštinė turi 365,2422 pir. uolekčių. Mūsų astronominiai keliamieji metai turi 365,242254 saulės dienų. Piramidės pagrindo perimetras turi 36524,22 pir. colių, o tai yra lygu 100 metų dienų skaičiui. Taip tiksliai nustatyti žmonės galėjo tik 20-tam amžiuje.

Didžiosios Piramidės šonai susikerta tokiu kampu bendroje viršūnėje, kad jos aukštis yra 232,52 pir. uolekčio. Pagrindo perimetras, padalintas iš dvigubo aukščio duoda 3,14159, mums žinomą išraišką " $7i$ "[pi], apskritimo santykį su skersmeniu, tariamai atrastą graikų, bet 2500 metų po to, kai Didžioji Piramidė jau buvo pastatyta.

Vidutinis Žemės atstumas nuo Saulės vertinamas įvairiai: nuo 146 iki 150 mln. km Atstumas, išmatuotas statmenai nuo Piramidės viršūnės iki pagrindo plokštumos yra lygus 5813,0101 pir. colio. Tas atstumas išreikštas anglų myliomis yra lygus 0,091837578, t.y. 147,798 metro. Piramidės aukštis yra lygus vienai milijardinei daliai tikslaus atstumo iki Saulės.

Precesija, arba Žemės ašies judėjimas erdvėje aplink jos orbitos plokštumos ašį, atsiranda dėl Žemės sukimosi, kuris lėtai keičia sukimosi ašies padėtį. Dėl šios ašies pakrypimo Saulė du kartus kerta Žemės pusiaują šiai skriejant orbita. Šie abu kartai vadinami avasario ir rudens lygiadieniais, t.y. laikas, kai dienos trukmė tampa lygi nakčiai. Dėl to, kad Žemės sukimosi kryptis yra priešinga jos judėjimo kryptiai aplink Saulę, lygiadienis kasmet prasideda šiek tiek anksčiau nei Žemė pilnai apskrieja apie Saulę, todėl ir kalbama apie precesiją (lot. precesija -ėjimas priekyje).

Laikotarpis, per kurį pasikartoja pilnas ciklas, vadinamas "procesiniu lygiadienio ciklu".

Ciklo trukmė nurodoma skirtingai, kadangi precesijos koeficientas nėra pastovus. Populiariuose mokslo darbuose nurodoma apytikrė trukmė 25 800 metų, remiantis šiuo metu žinomu koeficientu. Vis tiksliau apytikrė pilno precesijos ciklo trukmė yra vidutinė tarp ilgiausio ir trumpiausio galimo laikotarpio. Tie skaitmenys remiasi skaičiavimais, apimančiais 2 000 000 metų, kas rodo precesijos koeficiento keitimosi ribas.

John N. Stockwell savo "Šimtmetinių svyravimų darbuose" atspausdintuose "Mechanikos žinių straipsniuose" 18t. paaiškina: "Vidutinis metinis precesijos dydis, pagal romėniškąjį kalendorių yra lygus 50",438239; atsiranda dėl to, kad lygiadienių taškai padaro pilną apsisukimą danguje vidutiniškai per laiko tarpą lygų 25 694,8 metų. Tas skaičius, išreikštas pagal romėniškąjį Julijaus kalendorių (46m.pr.m.e.), kuriamc metai trunka 365,25 dienos, yra lygus 25 695,3 tikriems atogrąžų metams (šiaurės ir pietų atogrąža – tai geografinės paralelės, ribojančios platumas, kuriose saulė vidurdienį būna zenite vasaros laiku pietų ar šiaurės pusrutulyje).

Sir Robert Stavell Bali, savo veikale "Astronomijos Pagrindai", 365 p. nurodo, kad precesijos ciklo trukmės laikas svyruoja nuo 25 694 iki 29 695 metų.

Didžioji Gizos Piramidė daugiopu būdu nurodo, kad šis ciklas svyruoja nuo 25 694 iki 25 695 metų. Pavyzdžiui, John ir Morton Edgarai, žinomi piramidžių tyrinėtojai, po daugelio lankymų ir detalių Didžiosios Piramidės matavimų pastebėjo, kad dviejų Piramidės pagrindo įstrižainių suma pagrindo plokštumos lygyje (kiekviena įstrižainė yra 12847,1764 pir. colių ilgio) yra lygi 25694,3528 pir. coliams, tuo būdu nurodo tokį pat metų skaičių, tas pats colių skaičius yra Didžiosios Piramidės perimetre. Didžiosios Galerijos galograndų lygyje.

Piramidės padėtis nurodo Žemės žemynų paviršiaus centrą. Kaip jos dienovidinio (31 laipsnis), taip ir geografinės platumos (30 laipsnių), kur yra daugiausiai žemynų, daugiau nei bet kurioje kitoje mūsų Žemės skritulio ilgumoje ir geografinėje platumoje. Piramidė yra orientuota į astronominę šiaurę ir nukrypusi tiksliai 5-mis minutėmis vakarų kryptimi. Prieš daugelį tūkstančių metų tokiam Piramidės orientavimui buvo reikalingos žinios apie visą pasaulį, o tai tuo laiku žmonėms nebuvo prieinama.

Kai kurios kitos atitinkamos Žemės ir Piramidės matmenų proporcijos, kurios buvo atrastos, tai yra, apie apvalią Žemės formą, žemynų ir vandenynų paviršiaus santykį, vidutinį Žemės tankį ir jos masę, ekliptikos (plokštumos, apribotos Žemės orbita) nuokrypį, kalendorinio mėnesio trukmę ir t.t.

Tokia, nuostabių žinių sankrova iš gilios senovės, patvirtina Dieviška Didžiosios Piramidės kilmę. Jobo 38:4-7[A.R] -"kur buvai, kai dėjau pamatus žemei? Pasakyk man, jeigu turi supratimą! Kas nustatė jos matmenis - tikrai tu žinai! Argi kas ištiesė ant jos matavimo virvę?

Į ką buvo jos šulai įleisti, ir kas padėjo jos ertinį akmenį, kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždės ir visi Dievo Sūnūs saukė iš džiaugsmo?"

Be tų įvairių, lygiaverčių proporcijų. Piramidė taip pat parodo įvairias matematines priklausomybes. Pitagoro teorema yra parodyta Karaliaus kambario matmenyse. Teorema, pavadinta ją atradusio graikų matematiko Pitagoro vardu, tvirtina, kad stačiojo trikampio kraštinių kvadratų suma yra lygi jo ilgiausios kraštinės kvadratui. "Pitagoro skaičių" priklausomybė parodoma kaip $32 + 42 = 52$.

Karaliaus kambario galinės sienos įstrižainė su šio kambario ilgiu ir erdvinė kambario įstrižainė, yra tiksliai atitinkantys priklausomybę, kaip 3 su 4 ir su 5. Jei mato vienetu paimsime pusę Karaliaus kambario grindų pločio (103,0329 pir. colių, toliau nurodytų kaip $1/2$ pločio), tada likusieji šio kambario matmenys bus proporcingai priklausomi nuo kvadratinių šaknų sandaugos:

Kvadratinė šaknis iš 4 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario pločiui;

Kvadratinė šaknis iš 5 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario aukščiui;

Kvadratinė šaknis iš 9 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario galinės sienos įžambinei;

Kvadratinė šaknis iš 16 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario ilgiui;

Kvadratinė šaknis iš 20 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario grindų įžambinei;

Kvadratinė šaknis iš 21 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario šoninės sienos įžambinei;

Kvadratinė šaknis iš 25 padauginta iš $1/2$ pločio lygu kambario erdvinei įžambinei; sumoje 100